

Afløpsorden m. 361
7 august. 1941.

Forordningen om den civile undtagelsestilstand.

(Fortsatt fra 1. side.)

ningens side blev det dengang bedt og anmodet om å la kompaniet være der det var, fordi det hadde levet sig så godt inn i forholdene og fordi det mellom kompaniet og befolkningen hadde utviklet sig en utmerket forståelse.

— Hvilke oppgaver er tildelt det tyske sikkerhetspoliti i Norge?

— Det skal hindre alle indrepolitiske begivenheter som kan true forsvarsmaktens og Det tyske rikets interesser. Ut over dette er det ansvarlig for den politimessige sikkerhet i landet i ordets videste betydning.

Til dette hører særlig bekjempelsen og tilintetgjørelsen av tyskfiendtlige bestrebelser av enhver art likesom det skal hindre eller fjerne forstyrrelser, enten det nu gjelder arbeidsfreden, den økonomiske oppbygging, landets forvaltning, eller andre ting.

Dets hovedoppgave ligger i forebyggende overvåking av de indrepolitiske begivenheter for så vidt de er egnet til å true landets sikkerhet. Ut fra dette kan det treffe forebyggende forholdsregler eller sette frem forslag om slike. Det beste eksempel på dette er forordningen om den civile undtagelsestilstand.

Her vil jeg fremheve et punkt:

Helt siden begynnelsen har det været i overensstemmelse med hr. Reichskommissars vilje å hjelpe det norske politi med råd og råd og å fremme og øke dets utdannelse og innsatsdyktighet, slik at det litt etter litt kunne innrømme den videste selvstendighet. I de siste måneder er vi kommet nærmere og nærmere dette mål, og jeg kan med tilfredshet slå fast at samarbeidet har været godt og fremgangsrikt.

— Er De villig til, hr. Gruppenfører, å gi noen uttalelse om hvorledes De ser på den nåværende situasjon i landet ut fra sikkerhetspolitiets standpunkt?

— Fra begynnelsen av har det her i landet været bestemte klikker som ikke bare var fullstendig engelskvennlige av rent egoistiske og materielle grunner, men som også utover dette fortsatt har gjort forsøk på å virke aktivt på en tyskfiendtlig måte og å trekke videst mulige kretser av det norske folk med i denne virksomhet.

Størstedelen av folket stillet sig helt igjennem passiv til disse kretser, men det kan ikke sees bort fra at det i den siste tid har hopet sig op tegn på at det er lyktes dem som står bak dette og trekker i trådene å vinne tilhengere for sine tyskfiendtlige planer, og at et økende antall nordmenn ligger under deres løgner og det som hviskes dem i ørene.

Dette har nu engang sin årsak i noget som er uforståelig for oss tyskere. Visse kretser av det norske folk er helt henfallen til rykter og tror villig både rykter og løgner, selv når deres usannhet springer en i øinene.

Så idiotiske den engelske senders eventyr enn er, blir de nu engang stadig trodd, når de bare blir gjentatt ofte nok. Det har intet å si at det klart og ulgjendrivelig blir bevist at de er fulle av løgn, og i denne forbindelse behøver jeg ikke å gå i enkeltheter.

Men uten tvil er det også en annen faktor som har bidratt til denne utvikling. Og det er — så paradoksalt det enn kan høres ut — den

og nasjonalsocialistiske mentalitet ikke å betrakte makten som et mål i sig selv, men bare som et hjelpemiddel for alles beste, og også å bruke den bare på en måte som svarer til denne opfatning.

Den tid som ligger bak oss har vist at en slik tankegang øiensynlig er ubegripelig i de kretser jeg har nevnt. Derfor har de åpenbart i de måneder som er gått, i økende grad forvekslet storsinnethet med svakhet. På annen måte kan man ikke forklare at tilfellene av tølperaktig opførsel, skubb og støt på gaten og annen utfordrende fremferd overfor tyske uniformerte og civilpersoner har øket i den siste tid. De som opfører sig slik regner med at tyskerne skal vise sig overbærende. Utvilsomt har deres fremferd det dobbelte mål å demonstrere deres egen tyskfiendtlige innstilling med et mer enn billig heltemot og å forlede landsmenn til å ta efter i slike handlinger ved å vise dem at det tilsynelatende ikke er forbundet nogen fare med det.

— Tør vi be Dem gi noen eksempler på hvordan De har slått fast at rykter er blitt fabrikkert og trodd på?

— Så gjerne. For her kan det av de mange eksempler som foreligger, gis noen som virkelig er groteske.

En 40 år gammel norsk dame fortalte således i et brev til en bekjent i Sverige om redselsfulle ugjerninger som angivelig skulde være foretatt av tyske soldater, om angivelige mytterier og lignende. Da hun blev tatt i forhør, erklærte hun at hun hadde hørt dette som rykter, man talte om det i byen, følgelig måtte det stemme. Men hun hadde ikke undersøkt ryktene.

Et annet tilfelle:

En nordmann skriver til sin venninde at han for kort tid siden var blitt anholdt av det tyske politi i et hus og forhørt. Herunder hadde politiet tatt fra ham alle pengene hans. Da han blev tatt i forhør, erklærte han at han hadde servert sin venninde løgner om at pengene var tatt for å styrke henne i hennes tyskfiendtlige innstilling. Videre vilde han dermed også sørge for en voksende tyskfiendtlig innstilling hos andre nordmenn, idet han regnet med at løgner vilde bli spredt videre gjennom venninden.

Et tredje tilfelle:

I en bydel i en stor by fant leieboerne en morgen boksavet «R» skrevet med blyant på trappene og dørene. London-kringkastingen hadde fortalt at de hus som bokstaven «R» var skrevet på, vilde bli tatt av tyskerne og at leieboerne vilde bli satt på gaten straks og uten noen som helst frist. Da de opdaget «R» en på sine hus, forlot de disse i all hast og leide lastebiler for å kjøre vekk kasser og koffertene. Ut på eftermiddagen så man i de gatene det gjelder, grupper av folk som dels gråt, dels pratet i munnen på hverandre.

Av dette eksempel ser man best hvorledes inndragningen av radioapparater i visse områder i Norge

ikke bare er militær nødvendighet, men at den også tjener beskyttelsen av befolkningens interesser. Den norske emigrantregjering i Englands sold forsøker nemlig ikke bare å bringe sitt eget land og dets befolkning til sultenød ved blokade. Den har heller intet ugjort for å forlede befolkningen til forholdsregler og handlinger som ene og alene går ut over befolkningen selv.

— Har De med det innblikk De har som Höherer SS- und Polizeiführer — fått det inntrykk at den holdning De nettop snakket om, er karakteristisk for nordmennene i sin almindelighet?

— Det inntrykk har jeg ikke. Men på grunn av den passive holdning som størstedelen av det norske folk inntar, får disse tyskfiendtlige elementers opptreden større vekt og større betydning enn den egentlig skulde ha når man ser på det rent tallmessige forhold.

Hvis de ting som jeg har kritisert blev betraktet av det tyske rike som uttrykk for en holdning som er felles for nordmennene, så er jeg overbevist om at den definitive avgjørelse over den norske stats skjebne vilde være falt. Denne avgjørelsen vilde da bli negativ. Men at det ikke er tilfelle, det bevises best ved den kraftige utvikling, rakryggede holdning hos den unge revolusjonære bevegelse Nasjonal Samling under Quislings ledelse og videre den kjensgjerning at tusener av unge nordmenn idag står skulder til skulder med sine tyske kamerater i kampen mot den bolsjeviske verdenspest i Standarte Nordland og Den norske Legion.

Herr Reichskommissars og hans medarbeideres arbeid er bevis på den sympati som han nærer for det norske folk. Efter min mening ligger det ene og alene hos det norske folk å bevare denne sympati.

Attlee advarer mot for stor optimisme.

1500 hektar skog brent i Finland.

Helsingfors, 6. august.

(NTB.) I slutten av jull brøt det ut en myrbrand i Kaujahoki i Vest-Finland. Ilden spredte sig til de omliggende skoger og raste i lengere tid, uten at det lyktes å slukke den. Sitt høydepunkt nådde branden fredag i forrige uke, da store områder av verdifull skog og en mengde tømmer blev tilintetgjort.

Branden har rasert et areal på ca. 1500 hektar og fullstendig ødelagt en torvstrøfabrikk. Skaden beløper sig til flere millioner finske mark.

General Antonescu får ridderhørsot av

Sammenheng med Napoleon

Siden begynnelsen av øst har skeptikerne, som på Det tyske rikets seier og riket trukket en sammenheng med Napoleons felttog til Russland og spredt ut den påstand at Hitler må tape felttoget slik som Napoleon tapte, finnes kompetente folk som er av en annen mening. En amerikansk journalist og skribent skriver således den 6. august i sin avis:

«Der Führer kommer gjøre de samme feil som for ingen kjenner disse enn der Führer selv. All sitt siste håp i dette, vil bli berøvet denne trøst».

utover dette forisat har gjort forsøk på å virke aktivt på en tyskfiendtlig måte og å trekke videst mulige kretser av det norske folk med i denne virksomhet.

Størstedelen av folket stillet sig helt igjennem passiv til disse kretser, men det kan ikke sees bort fra at det i den siste tid har hopet sig op tegn på at det er lykket dem som står bak dette og trekker i trådene å vinne tilhengere for sine tyskfiendtlige planer, og at et økende antall nordmenn ligger under deres løgner og det som hviskes dem i ørene.

Dette har nu engang sin årsak i noget som er uforståelig for oss tyskere. Visse kretser av det norske folk er helt henfallen til rykter og tror villig både rykter og løgner, selv når deres usannhet springer en i øinene.

Så idiotiske den engelske senders eventyr eon er, blir de nu engang stadig trodd, når de bare blir gjen-tatt ofte nok. Det har intet å si at det klart og ulgjendrivelig blir bevist at de er fulle av løgn, og i denne forbindelse behøver jeg ikke å gå i enkeltheter.

Men uten tvil er det også en annen faktor som har bidratt til denne utvikling. Og det er — så paradoksalt det enn kan høres ut — den korrekte og lojale, ja man kan uten overdrivelse si vennskapelige innstilling og til og med storsinnede holdning som forsvarsmaktens medlemmer, politiet og Waffen-SS, og de tyske myndigheter har lagt for dagen overfor det norske folk i den tid som er gått.

Det er i samsvar med den tyske

tyskfiendtlige innstilling. Videre vilde han dermed også sørge for en voksende tyskfiendtlig innstilling hos andre nordmenn, idet han regnet med at løgnen vilde bli spredd videre gjennom venninden.

Et tredje tilfelle:

I en bydel i en stor by fant leieboerne en morgen boksavet «R» skrevet med blyant på trappene og dørene. London-kringkastingen hadde fortalt at de hus som bokstaven «R» var skrevet på, vilde bli tatt av tyskerne og at leieboerne vilde bli satt på gaten straks og uten nogen som helst frist. Da de opdaget «R» en på sine hus, forlot de disse i all hast og leide lastebiler for å kjøre vekk kasser og koffertene. Ut på eftermiddagen så man i de gatene det gjelder, grupper av folk som dels gråt, dels pratet i munnen på hverandre.

Av dette eksempel ser man best hvorledes innbragningen av radioapparater i visse områder i Norge

skulle ha innbragt på det mest tallmessige forhold.

Hvis de ting som jeg har kritisert blev betraktet av det tyske rike som uttrykk for en holdning som er felles for nordmennene, så er jeg overbevist om at den definitive avgjørelse over den norske stats skjebne vilde være falt. Denne avgjørelsen vilde da bli negativ. Men at det ikke er tilfelle, det bevises best ved den kraftige utvikling, rakryggede holdning hos den unge revolusjonære bevegelse Nasjonal Samling under Quislings ledelse og videre den kjensgjerning at tusener av unge nordmenn idag står skulder til skulder med sine tyske kamerater i kampen mot den bolsjeviske verdenspest i Standarte Nordland og Den norske Legion.

Herr Reichskommissars og hans medarbeideres arbeid er bevis på den sympati som han nærer for det norske folk. Etter min mening ligger det ene og alene hos det norske folk å bevare denne sympati.

Attlee advarer mot for stor optimisme.

Invasjonen ikke oppgitt, men utsatt, mener han.
Slaget om Atlanterhavet.

London, 6. august.

(NTB.) Under en tale i Underhuset idag kom lordseglbevarer Attlee med

Atlanterhavet og sa at tyskerne også i de to måneder har «anstrengt sig for å oppnå resultater». Tidlig i vår tyskerne la et øket antall ubåter i stabelen. I løpet av de siste måneder har fienden arbeidet for å trenge lenger og lenger ut i Atlanterhavet slik at kampen til sjøs nu foregår på et hjemmemessig område som strekker sig langt frem til De Forente Staters kyster og til de tropiske farvann ved Afrika syd. Vi har naturligvis lidt store tap i denne kampen, fortsatte Attlee. Vi kan ikke være tilfreds så lenge disse tap advarer. Fienden slipper løs sterke krefter og gjør store anstrengelser. Intet menneske med sund dømmekraft kan si at vi allerede har vunnet slaget om Atlanterhavet, men vi kan si at vi holder fast stillinger på denne viktige krigsteatruplass, sluttet han.

Også utenriksminister Eden grep ordet i Underhuset idag. Han kom inn i situasjonen i det fjerne østen og uttalte at ethvert skritt som den japanske regjering måtte foreta vil fremkalle et ytterst spent forhold mellom Japan og Storbritannien. Om innerysningen av de japanske tilgodehavender sa han at denne forholdsregel ment meget alvorlig og derfor også bli gjennomført på en alvorlig måte. Utenriksministeren gav til slutt uttrykk for håpet om at Storbritanniens vennskapelige forhold til China må bli enda mer intimt.

1500 hektar skog brent i Finland.

Helsingfors, 6. august.

(NTB.) I slutten av juli brøt det ut en myrbrand i Kaujahoki i Vest-Finland. Ilden sprendte sig til de omliggende skoger og raste i lengere tid, uten at det lyktes å slukke den. Sitt høydepunkt nådde branden fredag i forrige uke, da store områder av verdifull skog og en mengde tømmer blev tillintetgjort.

Branden har rasert et areal på ca. 1500 hektar og fullstendig ødelagt en torvstrøfabrikk. Skaden beløper sig til flere millioner finske mark.

General Antonescu får ridderkorset av jernkorset.

Berlin, 6. august.

(NTB.) Etter det som forlyder fra pålitelig hold vil Romanias statsfører, general Antonescu, idag bli tildelt ridderkorset av det tyske jernkors.

Færre arrestasjoner for drukkenskap.

Av Oslo politis statistikk over arrestasjoner for drukkenskap går der frem, at det i juli måned i år blev foretatt 493 arrestasjoner mot 1240 i samme måned i fjor. For juni måned var tallet 359 mot 1318 samme måned ifjor.

La Boheme-suksessen.

Ennu etpar ganger, idag og fredag, er det anledning til å se denne ypperlige forestilling på Centralteatret, en forestilling som har samlet en lang rekke utsolgte hus. Også igår var huset fullt besatt, applausen runget, ofte for åpen scene etter solistenes forskjellige numre. Forestillingen endte som de tidligere med store ovasjoner for kunstnerne.

Sammenligningen med Napoleon.

Siden begynnelsen av felttoget i øst har skeptikerne, som ikke vil tro på Det tyske rikets seier over Sovjetriket trukket en sammenligning med Napoleons felttog til Russland i 1812 og spredd ut den påstand, at Adolf Hitler må tape felttoget i Russland slik som Napoleon tapte det. Det finnes kompetente folk i alle land, som er av en annen mening. Den amerikanske journalist von Wiegand skriver således den 20. juli:

«Der Führer kommer aldri til å gjøre de samme feil som Napoleon, for ingen kjenner disse feil bedre enn der Führer selv. Alle, som ser sitt siste håb i dette, vil meget snart bli berøvet denne trøst».

Sammenligningen med Napoleon halter ikke bare i sin helhet, men ganske særlig militært. Napoleon rykket, sin vane tro, med hele sin hær mot Moskva og håbet å kunne tvinge den russiske armé til et tilintetgjørende slag. De små styrker Napoleon lot rykke frem langs Østersjø-kysten var bare en flankedekning. De tyske armeer i dag marsjerer frem langs en 2000 km. bred front med mange utløpere. Fienden har allerede tatt kampen op to ganger med de tyske hærmasser og opplever nu igjen nye tilintetgjørelses-slag øst for Stalin-linjen.

Militært halter sammenligningen også av den grunn, at Napoleon rykket inn i Russland uten å sikre operasjonsbasene ved forbindelseslinjer bakover. Napoleon hadde helt feilaktige opfatninger av de russiske områder han marsjerte gjennom og så sig til slutt stilt overfor den opgave å måtte ernære sin armé og beskytte den mot kulden uten tilførsler. Den tyske krigsførsel har ved sin storstilte og nøie gjennomtenkte organisasjon av tilførselene hele tiden kunnet sikre de fremrykkende armeer tilførsler. De tyske divisjoners offensiv i øst kan ikke på noget område sammenlignes med Napoleons marsj mot Moskva i 1812.

Brennende fabrikanlegg i Moskva dagen etter det første angrep av tyske
(Billedtelegram til N

Den norske Legion.

Tidligere er kvittert for kr. 8492.00
I ekspedisjonen er videre
tegnat:

W. W. W.	10.00
K. O. Bjørlykke, As	100.00
W. K. E.	100.00

Tilsammen kr. 8702.00

Intet skal fjernes fra radioappara- tene som inn- leveres.

Oslo, 6. august.

(NTB.) For å fjerne all tvil
pekes det på at selvsagt alle
radiomottagere og alt radio-
materiell som befinner sig i
hver enkelt persons besiddelse
skal avleveres i de områder
som forordningen fra Der
höhere SS- und Polizeiführer
om avlevering av radiomot-
tagere gjelder for. Deler av
radiomottagere, som f. eks.
rør, anodebatterier og også
kombinerte radio- og grammo-
fon-apparater skal likeledes
avleveres.

Ved denne anledning gjøres
det enda en gang oppmerksom
på at fristen for avlevering
utløper den 7. august 1941
kl. 16.00.

STATSMINISTER
samtale med
Senere på dag
for å avlegge rapp
for europeiske og
ment, Sakamoto, h
råd Jukov. Det f
sig om.

Shan

(Press Telegram
militær kilde erf
pet av juli måne
million reservister.
se styrker er blitt
syd som mot nord
fortsatt mange g
pans fremtidige

Ryktene om møtet mellom og Churchill.

undtagelsestilstand. ingen om den civile

Forordningen om den civile undtagelsestilstand.

De tyske politiorganer i Norge og deres oppgaver
Norsk Telegrambyrå intervjuer der Höhere SS- und Polizeiführer.

EN representant for Norsk Tele-
grambyrå blev igår mottatt
av der Höhere SS- und Poli-
zeiführer hos Reichskommissar für
die besetzten norwegische Gebiete,
SS-Gruppenführer und Generalleut-
nant der Polizei, Redless.

Samtalen var kommet istand på
grunn av forordningen lørdag om
civil undtagelsestilstand. Ifølge
denne forordning tildeles der Höhe-
re SS- und Polizeiführer usedvanlig
vidtgående fullmakter. Stillingen
som Höhere SS- und Polizeiführer
og de oppgaver han har, er dermed
langt mer enn før rykket frem i
centrum for folks interesse. Vi had-
de derfor bedt ham om å få stille
nogen spørsmål som det norske folk
sikkert har særlig interesse av å få
besvart.

— Hvilke organer av det tyske
politi er satt inn i Norge? spør vi.

— Da Herr Reichskommissar
blev satt inn i sitt embede — alt-
så ennå under kamphandlingene —
fikk han sig tildelt visse eksekutiv-
organer for å gjennomføre de oppa-
ver der Führer hadde gitt ham. Dis-
se organer var avdelinger av det
tyske ordenspoliti, avdelinger av
sikkerhetspoliti og regimenter av
Waffen SS.

Alle disse avdelinger står under
Höhere SS- und Polizeiführer, som
på sin side er ansvarlig overfor Herr
Reichskommissar når det gjelder
avdelingenes ledelse og innsats. Det
som interesserer her, og særlig
med henblikk på Deres innledende
bemerkninger, er bare de to rene po-

SS-Gruppenführer und Generalleutnant
Redless.

litlavdelinger, nemlig ordenspoliti
og sikkerhetspoliti.

— Hvilke oppgaver har disse to
politilavdelinger?

— Det ligger allerede i navnet en
prinsipiell forskjell mellom de to po-
litiorganers oppgaver. Ordenspoli-
tiet sørger for ordenstjenesten i or-
dets egentlige betydning på alle po-
litets virkefelter. Det er en tjene-
ste som på grunn av landets struk-
tur er meget mangesidig og strekker
sig over hele landet. Ordenspoli-

tiets folk opprettholder ro og orden i
de store byer. De sørger for grense-
bevoktningen ved Norges grenser, de
har ansvaret for bevoktningen og
sikkerheten for alle viktige objekter
og anlegg, særlig på det økonomi-
ske område. Dermed byr de befolk-
ningens og landets interesser be-
skyttelse og sikkerhet i stor utstrek-
ning.

— Tør vi her flette inn et spørs-
mål om hvordan ordenspolitiet
menn har levet sig inn i og funnet
sig til rette i Norge hvor klimaet og
landskapet i mange tilfelle er uvant?

— Til tross for at tjenesten er
hård oppfyller ordenspolitiet office-
rer og menige sin oppgave med be-
geistring og stor arbeidsglede. Hvad
ordenspolitiet forhold til befolkning-
en angår, så karakteriseres det av
to ting:

1. Til tross for den forholdsme-
sig korte tid de har været her, er
det allerede inngått tallrike ekte-
skap med norske kvinner. Det er for-
øvrig det beste bevis på at tyskeren
i det norske folk ser blodsforbundne
germaner og verdsetter det derefter.
Det er et faktum at tyskeren ser det
på denne måten, og han viser det
også i praksis. Det er ikke bare en
politisk frase slik som ondsinnede
folk ofte går hen og påstår.

2. Et eksempel av flere andre: I
vinter skulde et kompani i den
nordlige del av landet avløses av
tjenestehensyn og brukes sydvestpå.
Både fra kompaniet, fylkesmannen
og ordføreren såvel som fra befolk-

Forts. side 2, spalte 3.
(Forordningen)

2
Født Født m: 182
7 aug. 1941

Norge har hittil
sendt den største
kontingent fri-
villige til kampen
mot bolsjevismen.

I Sverige har det
meldt sig over 1700
og tilstrømningen fra
Danmark tegner
til å bli meget stor.

Mens det nu i Sverige har meldt sig
over 1700 frivillige til kampen mot bol-
sjevismen, tegner også tilstrømningen fra
Danmark til å bli overordentlig stor. Ung-
dommer strømmer daglig til hvervekon-
torene. Det danske kontors leder, Johs.
Andersen, som blev intervjuet av pressen
forleden, uttaler at han er ganske over-
veldet av det alvor og den forståelse dan-
skene viser for saken. Jeg er både glad
og overrasket, sier han, og alt dette viser
at det tross alt er gode og sunde krefter
i den danske ungdom.

Dette er gledelige opplysninger, og det
gleder enn mere at det er Norge som
hittil har sendt ut den største kontingent.
Og dette er bare en begynnelse.

6 Aug 1941

Norges Befolkning i meget alvorlig Situation

Undtagelsestilstand kan komme naar som helst. Bittert Udtryk for tyske Skuffelser

Oslo, Tirsdag.

POLITIKEN PRIVAT

FRA tysk og norsk Side er Reichskommissar Terbovens sidste Forordninger blevet kommenteret, og fra begge Sider er man klar over, at den Situation, som norske Borgere nu er kommet i, er meget alvorlig. Man er klar over, at Krigen er kommet ind i den sidste afgørende Fase, og den maa føles stærkere i Norge end i andre okkuperede Lande, fordi en Del af den norske Befolknings Holdning har givet Anledning til Misbilligelse. Reichskommissar har ikke besluttet, naar civil Undtagelsestilstand skal etableres, men man er i Norge klar over, at det kan tænkes at komme naarsomhelst.

Morgenbladet skriver:

— Enhver er klar over, at de tyske Myndigheder i en saadan Situation med hensynsløs Beslutsomhed gaar til ethvert Skridt, som de mener kan betrygge deres Lands Sejr. Vi maa ogsaa være klar over vort eget Lands Stilling i det store Op-gør. Vi er et hærsat Land; det er tysk Vilje, som raader i Norge i Dag. Med Fuldmagt fra det stortyske Riges Fører udøver Reichskommissar den øverste Myndighed her i Landet. Ingen kan diskutere hans Ret til at træffe de Bestemmelser, som blev kundgjort i Lørdags. Han kan stifte ny Ret, og, tilføjer Bladet, den sidste norske Højesteret har erklæret, at ingen kan prøve Lovligheden af hans Forordninger.

Tyske Kommentarer

Fra tysk Side kommer Skuffelserne over enkelte Nordmænds Holdning skarpt og bittert frem i Deutsche Zeitung in Norwegen, der skriver:

— Overbærenhed og Storsind er to Ting, som særpræger enhver Tysker og som er Rettesnoren for al hans Handling, og hvor har ikke Tyskerne bestandig vist

alle Nordmænd Overbærenhed og Storsind, skriver Bladet. Beklageligvis er der indtraadt kedelige Episoder, hvor Tyskernes korrekte Optræden ikke er blevet mødt med samme Grad af Korrekthed og Ærlighed. I disse Tilfælde, som ofte har givet sig Udtryk i Slyngelstreger, gjorde vi Tyskere alligevel alt for at finde Undskyldning for en saadan Optræden fra Nordmændenes Side. Men alt har en Ende, ogsaa vort Storsind, og der er et gammelt Ord som siger, at som man raaber i Skoven faar man Svar. I Norge findes der yderliggaaende Elementer, som endnu tror, de har Midler til at skade Tyskerne ved Hidsighed, daarlig Opførsel og ved at sprede ondsindede Rygter og bagvaske Tyskerne. Saadanne Personer har faaet Svar gennem Reichskommissars Forordning. I og for sig medfører denne Forordning ikke nogen Ændring i Behandlingen af den Del af det norske Folk, som er villig til at tage Del i Opbygningen, alt bliver ved det gamle. Men, skriver Bladet, for de andre bliver 2. August 1941 Optakten til en ny Tid. Bladets Chefredaktør tager i denne Forbindelse skarpt til Orde mod en vis Type Nordmænd, som ikke vil tage Del i Genrejsningen af Norge, men som lever højt paa Minder fra Fortiden. Det understreges meget stærkt, at den Slags Mennesker, som er de sletteste Repræsentanter for det norske Folk, vil faa et korrekt Svar, men uden Overbærenhed og Storsind. Naar saadanne saakaldte Patrioter opfører sig ukorrekt paa Gaden, vil de blive sat paa Plads paa Stedet. Fornærmelser og Udtryk for Foragt, som tager Sigte paa at undergrave det norske Folks Forhold til Tyskerne og da ganske specielt til Medlemmer af den tyske Forsvarsmagt, de vil for Fremtiden faa et skarpt Svar. Straffens Art frengaar tydeligt ved indgaaende Studium af Reichskommissars Forordning, og et saadant Studium anbefales alle.

—laas.

Fritt Folk nr. 180
5 aug. 1941.

Falt for sitt land.

SS-Schütze, student Paal Fr. Sinding.

Fra fronten i øst er det sørgelige budskapet kommet at SS-Schütze Paal Fr. Sinding, eneste sønn av filmdirektør Leif Sinding er falt på østfronten.

Ikke bare foreldrene, men også Nasjonal Samling og det nye Norge har lidt et smertelig tap ved denne kjekke og lovende ungdoms bortgang. Han blev bare 21 år gammel og tok artium ved Frogner skole i fjor. Helt fra den første tid var han gjennom NSUF aktivt og uforferdet med å bygge op det fremtidens Norge han trodde på og drømte om. I det uhyggelige kommunistiske overfall

på Gjøvik i 1936 («Gjøvikslaget») var han således med som ganske ung gutt og blev stygt tilredt, men like uredd fortsatte han kampen for det han mente var rett og riktig. Det var derfor også en selvfølge for ham å melde sig blandt de aller første da det blev anledning til å gjøre sin innsats for sitt land i Waffen SS. Paal Sinding var en ivrig idrettsmann, særlig var det fotball og ski som hadde hans interesse, og han kunde da også se tilbake på en utmerket innsats med mange premier på de forskjellige idrettsfelter. Personlig var han en prektig kamerat og et av

de mennesker som fylte de krav Førereren stiller: «Å ville det gode.»

Bare en uke før han falt, sendte Sinding et brev hjem til sin far. Fritt Folk har fått anledning til å gjengi noget av det han skriver:

«Det er hendt temmelig meget siden sist jeg skrev til dig. Min første ildprøve er forlengst forbi. Efter å ha været 5 dager i ilden har vi en smule ro. Det er herlig å få sove litt igjen. Jeg har omtrnet ikke sovet på 6—7 døgn. Jeg har oplevet så meget i den senere tid at det kunde fylle flere bøker. Hvad jeg har sett av jødedom og kommunisme er neppe til å tro. Hvis herefter nogen hjemme i Norge våger å snakke til mig om kommunismen og arbeiderparadisets Russland, så vil jeg ikke engang verdige ham svar. Fremmarsjen går temmelig hurtig her, selv om russerne på enkelte steder gjør hårdnakket motstand. Hvis jeg ikke tar meget feil, så vil ikke dette felttoget ta stort lenger tid enn alle de andre felttogene i denne krig. «Den uovervinnelige røde hær» kunde nok ikke stå sig mot Tysklands krigsvante armeer. Russerne har forresten slett ikke dårlig utstyr, men det er vel menneskemateriellet som ikke holder mål. Overalt langs veiene her står vrak av russiske kjempetanks og andre krigsvogner. Den — — — befolkning mottar oss som befriere. Ja, det nytter ikke å fortelle om dette i et lite brev. Du får vente til jeg kommer hjem. Jeg vil bare få legge til at jeg har adskillige bolsjeviker på samvittigheten allerede.

Jeg fikk forresten et Fritt Folk forleden som det stod noget om dig og kulturfilm i. Jeg håper det går fremover med ditt arbeide, og at det norske folk snart forstår sin besøkelsestid.»

Paal Sindings kompanisjef skriver i et brev til direktør Sinding bl. a.:

«Stille og rolig utførte han sin tjeneste, plikttro til det siste. Det er symbolsk for oss at det var en nordmann, som falt for de germanske folks frihet som den første i kompaniet. Deres våbenbroderskap er blitt beseget hos oss gjennom hans blod. Hans offer gjør oss stolte over å ha slike kamerater. Vi vil gjengjelde hans død hundrefold.»

Vi bøier oss i ærbødighet og takknemlighet for det offer vår unge kamerat og gamle medkjemper har ydet for sitt lands frihet og fremtid. Han har skrevet sitt navn inn i Norges historie.

Affyposter m. 353.

2 aug. 1941.

AVLEVERING

av radiomottagere i bestemte områder.

MED SAMTYKKE fra Reichskommissar for de besatte norske områder forordnes hermed følgende:

I.

I følgende områder:
hele Sogn og Fjordane fylke,
hele Hordaland fylke,
hele Bergen fylke,
hele Rogaland fylke,
hele Vest-Agder fylke,
hele Aust-Agder fylke med undtagelse av herredene Bykle, Valle, Hylestad, Tovdal og Gjøvdal,
av Telemark fylke herredene, henholdsvis byene, Sannidal, Skåtøy, Bamble, Eldanger, Kragerø, Langesund, Stathelle og Brevik.
av Vestfold fylke herredene, henholdsvis byene, Brunlanes, Hedrum, Tjølling, Larvik og Stavern,
av Østfold fylke herredene, henholdsvis byene, Jeløy, Rygge, Råde, Tune, Varteig, Rolvsøy, Glemmen, Onsøy, Kråkerøy, Borge, Skjeberg, Torsnes, Moss, Fredrikstad og Sarpsborg,
såvel som i byområdene Alesund, Kristiansund, Molde, Tromsø, Harstad, Setermoen på Måløy og på Lofotøene, skal alle radiomottagere innen 7. august 1941 kl. 16 avleveres til vedkommende lensmann eller politimester. I byer med mere enn 15,000 innbyggere skal radiomottagerne avleveres til politistasjonene for vedkommende distrikt.

II.

Avleveringspliktig er uten hensyn til eiendomsforholdene radiomottagerens umiddelbare innehaver eller den som ellers faktisk disponerer over et sådant apparat.

III.

De avleverte radiomottagere forblir den hittilværende eiers eiendom.

IV.

I de under punkt I opførte områder er det forbudt å fremstille, kjøpe eller selge radiomottager.

V.

Avleveringsplikten samt forbud mot fremstilling, kjøp eller salg gjelder ikke for tyske statsborgere.

VI.

Ved forgæelser mot avleveringsplikten samt overtredelser av fremstillings-, kjøpe- eller salgsforbudet inndras radiomottageren av det tyske sikkerhetspoliti som også vil foreta de fornødne forholdsregler mot den skyldige, i særdeleshet illegge bøter.

VII.

For skader, som opstår ved avleveringen av radioapparatene eller på grunn av forholdsregler som treffes av det tyske sikkerhetspoliti til gjennomføring av dette påbud ydes ingen skadeserstatning.

Oslo, 1. august 1941.

Der Höhere SS- und Polizeiführer Nord

Rediess,
SS-Gruppenführer und
Generalleutnant der Polizei.

"Aftenposten" Nr. 353.

2 aug. 1941.

FORORDNING om den civile undtagelsestilstand

Av 31. juli 1941.

PA grunn av den senere tids begivenheter har utviklingen av den utenrikspolitiske situasjon og av den nuværende krig kommet inn i et også for Norge avgjørende avsnitt. For på det civile område under enhver omstendighet effektivt å kunne møte hendelser av usedvanlig art, som berører det offentlige liv i Norge, forordnes hermed i medhold av pgf. 3 annet ledd i Führer-forordning om utøvning av regjeringsmyndigheten i Norge av 24. april 1940 følgende:

§ 1.

1. Reichskommissar kan for det hele land eller for enkelte områder anordne den civile undtagelsestilstand.

2. Anordning av den civile undtagelsestilstand har de i § 2 og § 3 nevnte virkninger.

§ 2.

1. Höherer SS- und Polizeiführer kan treffe alle vedtak som er nødvendige for oprettholdelsen eller gjenoprettelsen av den offentlige orden og sikkerhet. Han kan derved også avvike fra gjeldende lovbestemmelser.

2. Höherer SS- und Polizeiführer kan overdra den overordentlige myndighet som er tillagt ham etter første ledd, til de ham underordnede tyske politiorganer eller til det norske politi.

§ 3.

1. For vedkommende område gjelder standrett.

2. Gjenstand for standrettslig forfølgning er alle handlinger som forstyrrer eller truer den offentlige orden og sikkerhet, det økonomiske liv eller arbeidsfreden. Dertil hører særlig alle forgåelser mot de særbestemmelser som utstedes av Reichs-

kommissar umiddelbart eller av Höherer SS- und Polizeiführer i medfør av den ham etter § 2 tillagte overordentlige myndighet.

3. Standretten idømmer dødsstraff eller livsvarig tukthus eller tukthus ikke under 10 år, derhos kan pålegges inndragning av formuen eller visse formuesdeler eller avsies frifinnelsesdom.

4. Standretten innsettes av Reichskommissar.

5. Navnet til dommerne, den domfelte og vitnene, på hvis forklaring dommen støtter sig, samt den straffbare handling og dagen for domfælselsen skal nedtegnes skriftlig.

6. Dødsdommene fullbyrdes på stedet ved skytning.

7. Bestemmelsene om den tyske vernemakts domstolmyndighet og om særdomstolene for straffesaker mot medlemmer av SS og av politikorpsene ved særskilt disponering forblir uberørt.

§ 4.

Denne forordning trer i kraft fra og med den dag den kunngjøres.

Oslo den 31. juli 1941.

Reichskommissar
for de besatte norske områder,

TERBOVEN

"Politiken" nr. 219

10 Maj 1941.

Norge og Belgien anerkendes ikke mere af Moskva

„Ikke længer suveræne Stater“

Moskva, Fredag.

(Ritz. Bur.).

Sovjetunionen har notificeret Norges og Belgiens Legationer om, at man ikke mere kan indrømme dem diplomatisk Anerkendelse under Hensyn til, at deres Lande ikke mere er suveræne Stater.

Heller ikke Jugoslavien anerkendes mere af Sovjet!

Moskva, Fredag.

Udenrigskommissariatet har underrettet den jugoslaviske Gesandt i Moskva, Gavrilovitch, om, at han ikke længer kan anerkendes som befuldmægtiget Minister, da Jugoslavien har mistet sin Suverænitet.

United Press

Deutsche Zeitung in Norwegen

№. 92.

22 April 1941.

Ein Jahr Reichskommissariat

Eine Erklärung des Reichskommissars Terboven

Oslo, 21. April

Reichskommissar Terboven übergab der «Deutschen Zeitung in Norwegen» anlässlich des einjährigen Bestehens des Reichskommissariats für die besetzten norwegischen Gebiete folgende Erklärung:

Jahrestage sind im allgemeinen ein natürlicher Anlass, das vergangene Jahr einer rückblickenden, kritischen Würdigung zu unterziehen.

In diesen Tagen aber, da sich der von England heraufbeschworene Krieg erneut einem dramatischen Höhepunkt nähert, beansprucht diese Entwicklung unsere ganze Arbeitskraft und unser ganzes Interesse.

Ich werde daher zu einem späteren Zeitpunkt Gelegenheit nehmen, zu den politischen und wirtschaftlichen Problemen der Vergangenheit und der Gegenwart zu sprechen.

Den heutigen Tag aber möchte ich nicht verstreichen lassen, ohne die grundsätzliche Erklärung, die der Führer von Nasjonal Samling, Quisling, am Vorabend des 9. April

über die politische Zukunft Norwegens abgegeben hat, zu bestätigen und zu unterstreichen.

Dass sie abgegeben werden konnte, verdankt das norwegische Volk in erster Linie der ebenso nationalen wie realen Haltung der Männer und Frauen von Nasjonal Samling.

Es ist daher auch nur selbstverständlich, dass die immer stärkere Durchsetzung der Ideen und Ziele dieser Bewegung im norwegischen Volk für mich eine wichtige Voraussetzung zu einer weiteren friedvollen Aufwärtsentwicklung darstellt.

Ist das der Fall, so wird — dessen bin ich völlig sicher — das Ende des Krieges dem norwegischen Volk, und hier insbesondere seinen Arbeitern, Bauern und Fischern, deren nüchterne und vernünftige Haltung die bisherige friedliche Entwicklung nicht unwesentlich beeinflusst hat, Lebensmöglichkeiten gewährleisten, die grösser sind, als jemals zuvor in der Geschichte Norwegens.

Frisk Folk om: 91

21 april 1941.

Norge og Tyskland.

Vi har ved en tidligere anledning pekt på selvmotsigelsen i at eksherrene i London og de hjemlige jøssinger fortsatt hårdnakket påstår at Norge er i krig med Tyskland og samtidig beklager sig over at landet som er besatt av motstanderens tropper, må assistere med å skaffe levnedsmidler til disse tropper. Hvis påstanden om at vi er i krig med Tyskland skulde være riktig, så er det også selvnynsende at tyskerne uten å støte an mot folkeretten kan kreve at der innen landet skaffes levnedsmidler til troppene. En annen sak er det at de private leverandører av disse levnedsmidler har folkerettslig krav på å bli holdt skadesløse. For øvrig er det åpenbart for enhver objektiv iakttagelse, at tyskerne istedenfor å utnytte en slik rett tvert imot i utstrakt grad har bidratt til å hjelpe den norske civilbefolkning i den vanskelige stilling den er kommet i på grunn av Englands blokade.

Ovenstående betraktninger har av våre motstandere, ved hjelp av den nødvendige porsjon citatfusk, været utnyttet i agitasjonen mot Nasjonal Samling. Man har hevdet at vi innrømmer Norge er i krig med Tyskland, og at vi følgelig er landsforrædere når ikke også vi driver vår lille private krig med binders og flagg og hamstring og alt det andre som hører med for å kunne regnes som norsk patriot i jøssingenes øine.

Nasjonal Samlings stilling til dette spørsmål er selvsagt klar. Vi er ikke og har ikke været i krig med Tyskland. Vi står på rettsgrunnlaget Quisling regjering av 9. april, og denne regjering står igjen ubestridt på det grunnlag for norsk nøytralitetspolitikk som vårt folk gikk inn for gjennom regjeringserklæringen av 3. september 1939 om full nøytralitet i krigen mellom Tyskland og vestmaktene. At Nygaardsvold-regjeringen siden, bak folkets rygg, laget sitt maskepi med England uten hensyn til den nøytralitet folket krevet og var blitt tilsagt, forandrer intet i det rettslige grunnlag for nøytralitetserklæringen. Det var regjeringen Quisling som representerte folkets vilje og kontinuiteten i norsk nøytralitetspolitikk. Når den foregående regjering ikke vilde eller ikke maktet å avvise de stadige engelske nøytralitetskrenkelser, hadde Tyskland med folkeretten i hånden adgang til å gripe inn og verge den nøytralitet som det norske folk selv hadde erklært. Quislings regjering representerte således både folkeviljen, folkeretten og den sunde fornuft.

Vi har aldri betraktet som nogen rettsgyldig ordning det selvsomme

pastanden om at vi er i krig med Tyskland skulde være riktig, så er det også selvinnslysende at tyskerne uten å støte an mot folkeretten kan kreve at der innen landet skaffes levnedsmidler til troppene. En annen sak er det at de private leverandører av disse levnedsmidler har folkerettslig krav på å bli holdt skadesløse. For øvrig er det åpenbart for enhver objektiv iakttager, at tyskerne istedenfor å utnytte en slik rett tvert imot i utstrakt grad har bidratt til å hjelpe den norske civilbefolkning i den vanskelige stilling den er kommet i på grunn av Englands blokade.

Ovenstående betraktninger har av våre motstandere, ved hjelp av den nødvendige porsjon citatfusk, været utnyttet i agitasjonen mot Nasjonal Samling. Man har hevdet at vi innrømmer Norge er i krig med Tyskland, og at vi følgelig er landsforrædere når ikke også vi driver vår lille private krig med binders og flagg og hamstring og alt det andre som hører med for å kunne regnes som norsk patriot i jøssingenes øine.

Nasjonal Samlings stilling til dette spørsmål er selvsagt klar. Vi er ikke og har ikke været i krig med Tyskland. Vi står på rettsgrunnlaget Quisling regjering av 9. april, og denne regjering står igjen ubestridt på det grunnlag for norsk nøytralitetspolitikk som vårt folk gikk inn for gjennom regjeringserklæringen av 3. september 1939 om full nøytralitet i krigen mellom Tyskland og vestmaktene. At Nygaardsvold-regjeringen siden, bak folkets rygg, laget sitt maskepi med England uten hensyn til den nøytralitet folket krevet og var blitt tilsagt, forandrer intet i det rettslige grunnlag for nøytralitetserklæringen. Det var regjeringen Quisling som representerte folkets vilje og kontinuiteten i norsk nøytralitetspolitikk. Når den foregående regjering ikke vilde eller ikke maktet å avvise de stadige engelske nøytralitetskrenkelser, hadde Tyskland med folkeretten i hånden adgang til å gripe inn og verge den nøytralitet som det norske folk selv hadde erklært. Quislings regjering representerte således både folkeviljen, folkeretten og den sunde fornuft.

Vi har aldri betraktet som nogen rettsgyldig ordning det selsomme mellomspill med «kongelige» bajadser som vilde kombinere krig mot Tyskland med «lojalt» samarbeide med Tyskland — rød terror mot nasjonalsinnede folk der de tyske tropper ikke hadde overtatt vaktholdet, — og endelig en rømt regjering, som efter å ha ført folket bak lyset med sine unøytrale handlinger er gått over til å føre direkte krig mot sine egne landsmenn og sitt eget land. I våre øine er regjeringen Quisling fremdeles den moralske regjering i dette land. — Denne regjeringss holdning til Tyskland er da også bestemmende for forholdet mellom Norge og Tyskland.

Jo før hele det norske folk slutter op om Nasjonal Samling og gir Fø-

rerer høve til atter å knytte trådene med aprilgenes regjering, dess bedre for land og folk. Litt rolig eftertanke vil overbevise enhver om det.

Fritt Folk M. 91.

21 april 1941.

Reichs- kommissar.

Ett år er gått under høist uvanlige forhold for det norske folk. — Det vilde være hyklersk av oss på denne dag å gi uttrykk for glede over at våre motstanderes lettsindige spill med land og folk førte til at regjeringen Quisling måtte erstattes med en tysk Reichskommissar og landet på denne måte midlertidig mistet sin selvstendighet. Reichskommissar Terboven selv, som den gamle nasjonalsocialistiske kjemper og dypt fedrelandssinnede mann han er, vil være den første til å forstå vår sorg over at våre landsmenn stillet sig slik at det måtte skje. Han vet at Nasjonal Samlings kvinner og menn ikke hører til de kretser av vårt folk som med glede så det norske flagg bli firt på Stortinget.

Efter å ha tatt denne nødvendige reservasjon er vi de første til å hylde Reichskommissar Terboven for hans uegennyttige og fremragende dyktige innsats i det land hvor plikten anviste ham å virke under vanskelige forhold og ofte liten forståelse fra en villedet og forvirret befolknings side. Vi kunde ikke fått en bedre mann til å ta vare på Norges interesser i det interregnum som opstod da Quislings regjering måtte vike. Det er i denne forbindelse tilstrekkelig å minne om Føreren ord 8. april i år om sin efterfølger som statsleder i Norge.

At Reichskommissars interesse og omsorg for det norske folks behov ikke stanser ved de rent materielle krav, viser bl. a. den ting at Føreren i sin siste store tale, i full forståelse med Reichskommissar, kunde fastslå:

«Den kommende fredsslutning vil hverken se Norge som et tysk protektorat eller som en del av det stortyske rike.

Mitt mangeårige erklærte vennskap med Tyskland innebærer alle personlige forutsetninger for at det fra tysk side anerkjennes at jeg i spissen for Nasjonal Samling kommer til å representere hele Norge».

Karakteristisk for Reichskommissars høisinnede innstilling overfor det norske folk er også at han idag, på årsdagen for sitt virke som Reichskommissar i Norge, i et oprop bekrefter og understreker denne Føreren erklæring.

Bare dette budskap vil for all fremtid sikre Reichskommissar Terboven en fortjent plass i Norges historie.

Det er overflødig for oss ved denne anledning å understreke Reichskommissars charmerende personlige egenskaper, hans kloke og forståelsesfulle samarbeide med norske myndigheter og hans overbærende,

ges
ge-
vet
dag
er-
un-
ske

men dog bestemte ledelse av Norges
land gjennom det siste års mange-
hånde vanskeligheter. Alt dette vet
det norske folk av egen erfaring.
Mange varme tanker vil idag
rettes mot Reichskommissar Ter-
boven fra alle vennene har har vun-
net sig her i Tysklands germanske
frendeland.

formann.

Foreningen for blinde har holdt gene-
ralforsamling under ledelse av styrets
formann, dr. F. Lindemann.

Av årsberetningen for 1940 fremgikk
bl. a. at medlemstallet ved siste årsskifte
var 331. Det var i 1940 utbetalt under-
støttelser til et samlet beløp av 12,800 kr.

Av styret uttrådte major Henrik Au-
bert, som gjenvalgtes. Likeså gjenvalgtes
suppleantene fru advokat Karen Bugge
og dr. med. Ingolf Schiøtz.

På det etterfølgende styremøte blev
dr. Lindemann gjenvalgt som styrets for-
mann. På møtet blev der bevilget under-
støttelser til et samlet beløp av 3,050 kr.

Det blev besluttet at det fra og med i år
årlig skal utbetales en premie på 250 kr.
til en utgående elev ved Huseby blinde-
skole og 250 kroner til en utgående elev
ved blindemisjonen IIs arbeidsskole, efter
bestyrerens eller bestyrerinnens avgjø-
relse til en elev som belønning for godt
forhold, flid, orden og god opførsel under
skolegangen uten hensyn til elevens øko-
nomiske trang.

Vellykket møte i Ruseløkken lag av NS.

Ruseløkken lag av NS avholdt med-
lemsmøte i Sjømannsforeningens lokale
torsdag kveld. Det tett besatte lokale var
festlig smykket med norske flagg, sol-
korsflagget og Førerens billede.

Lagfører Saxvik ønsket velkommen
og gav ordet til sekretær Thorsnæs,
som holdt et godt og fengende foredrag
om «Ungdom og Samfund», som medlem-
mene applauderte livlig.

NSK fører, fru Saxvik, rettet en
henstilling til de av medlemmene som
hadde barn på skolen i dette distrikt, å

21 april 1941.

Budskap fra Reichskommissar Terboven til det norske folk

Reichskommissar bekrefter og understreker Quislings

erklæring av 8. april om NORGES POLITISKE FREMTID

Reichskommissar für die besetzten norwegischen Gebiete, Terboven, har i anledning av årsdagen for Reichskommissariatets opprettelse – den 21. april – gitt Fritt Folk følgende erklæring til offentliggjørelse:

Årsdager pleier i almindelighet være en naturlig anledning til å la det året som er gått underkastes en retrospektiv, kritisk vurdering.

Men i disse dager, da den krig som England har manet frem, på ny nærmer sig et dramatisk høidepunkt, legger selve denne utvikling beslag på hele vår arbeidskraft og all vår interesse.

Jeg skal derfor ved en annen anledning tale om politiske og økonomiske problemer i fortiden og nutiden.

Imidlertid vil jeg gjerne at nett-op denne dagen ikke skal gå hen uten å bekrefte og understreke den prinsipielle erklæring om Norges politiske fremtid som Nasjonal Sam-

lings fører, Quisling, avgav kvel-den før 9. april.

At denne erklæring kunne avgis, det kan det norske folk i første rekke takke den likeså nasjonale som reale holdning hos Nasjonal Samlings menn og kvinner for.

For mig er det derfor også helt selvsagt en viktig forutsetning for en fortsatt rolig og fremadskridende utvikling at denne bevegelses idéer og mål slår mer og mer gjennom og vinner sterkere om sig i det norske folk.

Skjer det, så vil krigens slutt, – det er jeg helt sikker på – sikre det norske folk større livsmuligheter enn nogensinne tidligere i Norges historie. Dette gjelder særlig de norske arbeidere, bønder og fiskere, hvis sindige og fornuftige holdning i ikke uvesentlig grad har øvet innflytelse på den fredelige utvikling hittil.

HITLER tilbragte 52-årsdagen i sitt hovedkvarter nær Balkan-fronten.

Berlin, den 20. april.

(NTB) Der Führer tilbragte sin 52-årige fødselsdag i sitt hovedkvarter nær operasjonsområdet på Balkan. Ved midnatt var han sammen med sin stab i den spisevognen som for tiden gjør tjeneste som hovedkvarter. Klokken 12 grep sjefen for forsvarsmaktens overkommando, genralfeltmarskalk Keitel ordet for å gratulere Adolf Hitler. Han fremholdt at det år som er gått har været av den aller største betydning, og understreket at den tyske forsvarsmakt under Der Führers ledelse nå kjemper for å kaste engelskmennene ut av kontinentet. Han sluttet med et løfte om at den tyske forsvarsmakt urokkelig vil følge Der Führer på hans seiersvei. Adolf Hitler hevet derpå sitt glass og utbragte en skål for seieren. De telegrammer som kom inn utover natten bar stadig tydeligere bud om det forestående sammenbrudd på den gresk-britiske front.

I løpet av dagen mottok Der Führer gratulasjoner fra en rekke av Stor-Tysklands ledende menn, bl.a. riksmarskalk Göring, storadmiral Raeder, genralfeltmarskalk Brauschitsch, utenriksminister von Ribbentropp og reichsführer SS Himmler.

(NTB) I anledning av Der Führers fødselsdag holdt riksmarskalk Göring søndag en kringkastingstale, hvor han bragte Adolf Hitler den tyske forsvarsmakts gratulasjoner. Han fremholdt til å begynne med at de siste store kamper igjen har

vist at den tyske soldat er uovervinnelig. Det er tre forutsetninger som har muliggjort disse seirene, sa Göring, forsvarsmaktens ntrustning, dens utdanning og dens ledelse. Göring fremhevet så den bestemmende rolle Der Führer selv har

spillet ved å skape disse tre forutsetningene for seiren. Til grunnlag for kamputdannelsen gav De Deres erfaring fra verdenskrigen, ikke Deres erfaring som feltherre, men Deres erfaring som soldat og korporal, som den der har kjempet i første linje, uttalte Göring. Ut fra denne erfaring har De gitt blodløse ting nytt liv, og igjen og igjen var det Dem som henviste til at man intet kan utrette ved teorier, men at man må forestille sig hvad det er som beveger og fyller soldaten når han går til angrep og hvad han trenger for å seire. Idag vet hele verden at De har skapt de beste våben verden nogen gang har sett, og at De forstår å føre dette skarpe sverd slik at hugget sitter. Idag er det de tyske soldaters inderligste ønske og løfte at de vil seire hvor Adolf Hitler befaler. Og jeg vet at den tillit og besltsomhet som fyller oss, vil gjøre det mulig for oss å vinne den største av alle seire. Vi lover idag at vi skal slå fienden hvor vi treffer ham, sluttet Göring.

Lykkønskings-telegrammer fra den italienske konge og Il Duce.

Rom, 19. april.

(NT) Kong Victor Emanuel har sendt Adolf Hitler et lykkønskningstelegram i anledning av fødselsdagen. Kongen uttaler her de beste ønsker for der Führer og for Tysklands fremtid. Il Duce uttaler i sitt telegram visshet om aksens seier og slutter sig på det italienske folks og den italienske forsvarsmakts vegne til den hyldest som der Führer idag er gjenstand for i sitt eget land.

Rom, 19. april.

(NTB, fra Stefani.) De italienske aviser understreker den store rolle som Hitler har spilt ikke bare for det tyske folk, men for hele Europas utvikling.

Tribuna slår fast at der Führer ikke har villet krigen for krigens skyld, og at han aldri har betraktet krigen som det eneste middel til å gjennomføre sitt program. Han har alltid været beredt til å forhindre krigen. Men når terningen engang er kastet, kjenner han ikke lenger noget kompromiss.

Den krig som Adolf Hitler fører, har som mål å løse alle de europeiske problemer, slik at en fremtidig krig blir umuliggjort. Denne innstilling hos der Führer er i sig selv nok til å karakterisere hans enestående menneskelige storhet.

Budapest, 20. april.

(NTB, fra MTT) Alle Budapest-avisene skriver hjertelige lykkønskingsord i anledning av der Führers 52-års dag.

Også kroatene viser sin takknemlighet.

Zagreb, 20. april.

(NTB) Lørdag aften kom det til begeistrede demonstrasjoner foran det tyske generalkonsulat i Zagreb i forbindelse med Der Führers fødselsdag. Senere drog folkeskaren til det hus hvor dr. Pavelitsj bor. Pavelitsj holdt en kort tale hvor han gav uttrykk for kroatenes takknemlighet overfor Adolf Hitler og Tyskland. Samtidig fant det en militærparade sted i anledning Der Führers fødselsdag.

Telegram i anledning av Der Führers fødselsdag.

Verden oplever idag det største under: et geni bygger open ny verden

Dr. Goebbels tale ved der Führers fødselsdag.

Berlin, 19. april.

(NTB) Riksmminister dr. Goebbels holdt torsdag kveld en kringkastingstale i anledning av Der Führers fødselsdag. Riksmministeren uttalte:

— Det tyske folk har ikke nutiden på lang nok avstand til allerede idag å kunne se den i all dens rekkevidde og storhet. De kommende slektledd vil imidlertid uten tvil misunne tyskerne av idag at de kjempende oplevde denne tid, og at de hadde den store lykke å eie en stor politisk lidenskap. Det er ingen tom frase når man sier at det som det tyske folk oplever idag og som alle arbeider for med sine beste krefter, ikke vilde ha ha været eller ikke vilde ha været slik, hvis ikke en mann som veiviser og banebryter hadde gitt tidens løp mening, innhold og retning. Verden oplever idag det største under som det overhode gis i historien, nemlig at et geni bygger op en ny verden. Derfor gir hele den tyske nasjon Der Führer på hans 52-års fødselsdag uttrykk for sin takknemlighet, høiaktelse og beundring og også for det sterkeste håb og den mest urokkelige tilitt til ham og hans historiske kall. Disse

Churchills uttalelse om at Storbritannia vil seire, men at han ennå ikke vet hvordan. Til dette kan Tyskland bare svare: Der Führer vil seire, og det fordi han også vet hvorledes han vil seire. Et folk i våben som føres av en vilje og beherskes av en fanatisme, det er seier. En mann som har nådd og skapt noget slikt, står hevet langt over ros og berømmende ord. Foran ham kan folket bare høie sig i ærbødighet. Slik hilser vi ham så i dag, dagen for hans fødselsdag. Hele nasjonen forener sig i denne hilsen i et uttrykk av den dypeste og mest ærbødigste takknemlighet, sluttet dr. Goebbels.

Paraden på Slotts-

Det vil den også gjøre i fremtiden. Talen munnet ut i en troskaperklæring til der Führer og øverstkommanderende for forsvarsmakten, Adolf Hitler, som på sin fødselsdag i dag føler sig særlig knyttet til den tyske forsvarsmakt. Efter at Deutschland- og Horst-Wessel-sangene var sunget, fant troppenes forbimarsj for generaloberst von Falkenhorst sted.

Denne forbimarsj var vel ikke det minst imponerende. I lange rekker kom troppene, avdeling efter avdeling, med maskinmessig presisjon forbi representantene for den høieste militære og civile makt i Norge idag. Når man så de marsjerende kraftige skikkelser og målbevisste ansikter forstod man bedre det næsten ufattelige som den tyske vernemakt har ydet i denne krigen.

Lørdag aften, kvelden før der Führers fødselsdag, hadde den tyske vernemakt arrangert stor tappenstrek foran Slottet.

Også dr. Hacha og dr. Tiso

4
Aftenposten nr. 116

10 Mars 1941

Sofia, 10. mars.

(NTB.) Den bulgarske general Selarov skriver i avisen Luma at Tyskland, som er representert av de tropper som nu rykke inn i Bulgaria, ikke bare er en fryktelig makt, men også personifiserer en gammel moral og en ridderlig opfatning av æresordet, som betyr et hellig løfte. Den tyske soldat ærer Bulgaria som folk og stat og verdsetter den tapre og kampføvede bulgarske soldat. Den tyske soldat vekker til minne hos bulgarerne det gamle våbenbrorskap og han blir overalt hilst som landets gjest.

Svolvær

○ Es ist nicht anzunehmen, dass der Name des nordnorwegischen Fleckens Svolvær in die Geschichte dieses Krieges eingehen wird als der des Schauplatzes eines britischen Sieges, vielmehr wird auch er sich verbinden mit jenen Vorstellungen, die sich bereits an Namen wie Andalsnes, Dünkirchen usw. knüpfen; also Vorstellungen von feigen Rückzügen, Verrat an seinen angeblichen Verbündeten und katastrophalen Niederlagen. Svolvær und das, was sich dort am 4. März ereignet hat, ist eine letztlich belanglose Episode im Kampf zweier Welten, von denen sich die eine bereits in der verzweifelten Lage des Unterganges befindet, und die künftigen Historiker dieses Krieges werden vermutlich kaum mehr für sie übrighaben als eine Fussnote.

Anders liegen die Dinge allerdings, wenn man sie in Verbindung und Beziehung bringt zu Norwegen selbst. Dann wird der Name Svolvær den traurigen Ruhm für sich beanspruchen dürfen, wie ihn etwa Löwen vom Weltkriege her innehat. Im Duodezformat, entsprechend seiner kommunalen Bedeutung, gewiss, der Sache und ihrem Ausgang nach aber nicht wesentlich anders.

Ausgangspunkt der rechtlichen Beurteilung dieses Vorkommnisses, mit dem gewisse Kreise den Schild der norwegischen Nation befleckt haben, hat die Tatsache zu bilden, dass in einem sich im Kriegszustand befindenden Lande, das von einer fremden Truppenmacht besetzt ist, Zivilisten sich aktiv an einer Kampfhandlung beteiligt, bzw. dem Gegner der Okkupationsmacht Vor-schub und Hilfestellung geleistet haben. Ein solches Vergehen fällt unter Kriegsrecht und fordert seine Sühne, gleichgültig, wie immer auch sonst sich die Beziehungen zwischen der Okkupationsmacht und den Bewohnern des besetzten Landes gestaltet haben mögen. Wobei zu betonen ist, dass die Norweger sich weiss Gott nicht darüber beklagen können, dass ihnen keine grosszügige und entgegenkommende Behandlung zuteil geworden wäre.

Aber vielleicht hat gerade diese Grosszügigkeit, die darauf verzichteten zu können meinte, die Bevölkerung des norwegischen Landes mehr als unbedingt notwendig und aus strategisch-militärischen Rücksichten erforderlich, die Nachteile der unmittelbaren Kriegsauswirkungen spüren zu lassen, gewisse Kreise dazu verführt, als Schwäche auszu-legen, was im Gegenteil ein Ausdruck des Bewusstseins deutscher Stärke ist.

Nur so und unter Berücksichtigung einer in diesen Kreisen anscheinend unausrottbar verwurzelten Zwangsvorstellung von einem englischen «Come back» ist es einigermassen zu verstehen, wenn sich die Animosität gegen die deutsche Okkupationsmacht in solch verwerflicher, ja verbrecherischer Weise glaubte abreagieren zu müssen wie in Svolvær. Fast könnte man geneigt sein, eine dann allerdings

nicht geringe Portion Dummheit mit in Rechnung zu stellen, um eine einigermassen plausible Erklärung für das Vorkommnis zu finden, aber ein derartiger Versuch verbietet sich von selbst angesichts des Bildungsniveaus des norwegischen Volkes, das einen ausgeprägten Rechtssinn für sich in Anspruch nimmt, also auch wissen muss, wo jene nicht ungestraft zu überschreitende Grenze beginnt, die den Zivilisten vom Waffenträger trennt. Erst recht in einem besetzten Lande!

Die Strafmassnahmen, die in Svolvær ergriffen werden mussten, mögen hart erscheinen, aber der Krieg, vor allem dieser Krieg, duldet keine Halbheiten. Jede Grosszügigkeit muss dort aufhören, wo sie auf verbrecherische Gesinnung stösst, denn dann wird sie zum Förderer des Verbrechens. Über die deutschen Strafmassnahmen sich beklagen zu wollen, würde bedeuten, dass die Ursache ihre Wirkung, der Grund seine Folge verklagte. Das aber verstösst gegen die Gesetze der Logik!

Nein, wenn jemand seitens des norwegischen Volkes anzuklagen ist, dann sind es einzig und allein jene, die aus einer geradezu fatalistisch anmutenden Geisteshaltung heraus die Zeichen der Zeit ignorieren und sich stur gegen eine Entwicklung stemmen wollen, die sich nicht aufhalten lässt, weil auch die Weltgeschichte nach den Gesetzen der logischen Folge abrollt.

Wir bedauern, dass es notwendig geworden ist, das Exempel von Svolvær zu statuieren, bedauern es im Hinblick auf die Norweger, die willens sind, an der Seite Deutschlands auch ihr Volk und Land einer neuen Zukunft entgegenzuführen, aber wir knüpfen an dieses Bedauern gleichzeitig die Hoffnung, das Svolvær eine eindringliche Mahnung und Warnung ist für alle, die heute noch glauben, so oder so mit dem Feind eines neuen Europa konspirieren und ihm Hilfestellung leisten zu müssen, denn der Verbrecher, gleichgültig, ob aus Dummheit oder gemelter Gesinnung, hat nach Kriegsrecht seine harte Strafe zu gewärtigen!

"Aftaleprotokoll" nr. 111.

7 Mars 1941

?

Det britiske strandhugg på en ø i Vesterålen måtte ifølge krigens lov få skjebnesvangre følger fordi det viste sig at norske borgere lot sig forlede til å bli implisert i affæren. Ved å lese om de foranstaltninger som Reichskommissar für die besetzten norwegischen Gebiete har truffet i sakens anledning må enhver norsk borger forstå at ubestindige handlinger er en fare både for dem som begår handlingen og for deres pårørende.

Vi må igjen spørre: Hvad var Englands hensikt med dette strandhugg som bare har skadet norsk næringsliv? Forstår man ikke i London hvilke lidelser Norges befolkning utsettes for ved slike handlinger?

"Felles Tegn" nr. 36.
7 Mar. 1941

Den hårde konsekvens.

Det foreligger nu nærmere enkeltheter om det britiske overfall på Øst-Vågøy, som vi her offentliggjør. Det viser sig at engelskmennene, som så ofte før, opererte under støtte av fantastiske rykter som de selv og deres medhjelpere hadde spredt.

Krigen i Norge er avsluttet, men så lenge storkrigen varer og vi er et okkupert land, og et land hvis lange kyst vender mot et militært sjøområde, er det handlinger som må dømmes efter krigens hårde lov. Det britiske overfall på Svolvær, som var uten militær betydning, men som voldt adskillig skade på norsk eiendom og norsk næringsliv, har nu fått konsekvenser for de nordmenn som har bistått engelskmennene under denne aksjon. Disse konsekvenser er meget hårde, men de kunde ikke bli anderledes. Reichskommissar Terboven som kom til Svolvær allerede tirsdag har personlig forordnet de strenge straffer.

Krigens lov kjenner ingen pardon når det gjelder spionasje og oprør, og her har man dessuten et tilfelle hvor det måtte statueres et eksempel ikke minst av hensyn til de følger de dømmes handlemåte har fått — og som de måtte vite den vilde få — både for landets forsyninger og mange landsmenns eksistensgrunnlag.

*Aftenposten Nr. 100.
7 Mar 1941.*

Streng straffer for å hjelpe engelskmennene. Reichskommissar Terboven i Svolvær.

(NTB.) Om det lumske britiske angrep på den ubefestede øst-Vågøy har vi fra autoritativt hold mottatt følgende enkeltheter:

Under sin korte landgang på Øst-Vågøy spredte engelskmennene straks ut rykter blant civilbefolkningen om at engelske tropper var satt iland, ikke bare på øen, men også i hele Nord-Norge, og at de holdt dette område fast i sin hånd. Forøvrig skulde foruten andre makter også Sverige ha erklært Tyskland krig. Dessuten skulde engelskmennene ha satt iland tropper på hele den franske kyst. På grunn av disse ondsinnede rykter lot en del av øens befolkning sig forlede til å bistå de britiske soldater, blant hvilke det også befant sig nogen emigrerte nordmenn, under jakten på tyske civilpersoner og tyskvennlige nordmenn. En rekke civilpersoner og deriblandt et stort antall norske fiskere falt som offre for denne jakt. I full overensstemmelse med sine tidligere forbrytelser har de britiske soldater skutt med maskingeværer på redningsbåter som hadde skibbrudne ombord. Under skytningen blev flere nordmenn og en tysker drept. Under sitt korte opphold på norsk område benyttet de engelske soldater tiden til å plyndre noen kasser og tilegne sig smykkegjenstander og pelsvarer. Under det hurtige tilbaketog flyktet en rekke nordmenn — i bevisstheten om den forbrytelse de hadde begått — sammen med engelskmennene ombord i skibene og lot sig hverve til krigstjeneste fordi engelskmennene bare erklærte sig villige til å ta dem med på disse betingelser.

For å kjennetegne den særlige forbryterske og uverdige optreden som en del av befolkningen på Øst-Vågøy gjorde sig skyldig i — ikke minst overfor deres egne landsmenn — og for en gang for alle å gi et avskrekkende eksempel har Reichskommissar Terboven, som allerede tirsdag personlig kom til Svolvær, forordnet at eiendommene til de flyktedes familier i Norge og eiendommene til dem som hjalp engelskmennene skal brennes ned. Dessuten er de som gjorde sig skyldig i den forbrytelse å hjelpe engelskmennene, blitt arrestert. De vil få den strengeste straff. En nordmann blev skutt samme aften på grunn av gjenstridighet. Dessuten er øens befolkning ilagt en krigsskatt på 100,000 kroner. Disse pengene vil bl. a. bli benyttet til å reparere de skader som opstod under det feige overfall. Forøvrig skal øens kommune i full utstrekning sørge for familiene til dem som blev drept ombord av engelskmennene.

"Tidens Tegn" nr. 83.
H. Mars 1941.

Norges økonomi under omformning

Mulighetene i vår utenrikshandel og deltagelsen i Leipzigermessen.

En artikkel av Reichskommissar Terboven i „Neue Leipziger Tageszeitung“.

I en særutgave i anledning den nettop åpnede vårmesse i Leipzig offentliggjør det offisielle partiorgan for Gau Sachsen „Neue Leipziger Tages-Zeitung“ i dag følgende artikkel av Reichskommissar Terboven, som ledd i en artikkelserie under mottoet: Kontinentet vokser frem til en økonomisk enhet. Norges økonomi under omformning.

I folkenes liv gis det mange oppgaver som i sine grunntrekk stemmer overens med hverandre, men som imidlertid med hensyn til utformning og oppfyllelse må tilpasses dets og befolkningens egenart. Til disse grunnleggende oppgaver for et folk, likegyldig hvor det befinner seg i verden, hører nå engang utenrikshandelens krav og i intimeste tilknytning til disse hvervning av utenlandske kunder. Tar vi denne hverving i dens videste betydning, omfatter den tilveiebringelse av utenlandske avsetningsmarkeder for hjemlige produkter og ydelser.

Innbefattet i hvervingen er samtidig en formålstjenlig opplysningsvirksomhet overfor de produsenter og handelskretser som søker avsetningsmarkeder.

Den som vil eksportere må altså drive hverving, men til denne hører også at et folk skaffer seg kunnskaper som setter det i stand til å avpasse eksporten etter det foreliggende behov. Ved siden av de utenlandske kunder, opplysnings- og pressetjenesten, blir det fremfor alt de utenlandske handelskamre som i denne henseende får en voksende betydning. Det tyske handelskammer i Norge, som på min foranledning blev stiftet i november 1940, vil for sin del bidra til å stimulere den norske utenrikshandelen.

Idag har man ytterligere midler til å bringe de forskjellige folks

næringsliv i kontakt med hverandre. Det er de internasjonale utstillinger og messer. I Stor-Tyskland blir det i første rekke mønstermessen i Leipzig, som kan se tilbake på en 700 årig tradisjon.

Det var først i 1938 at Norge, ved sin deltagelse i Königsberg-messen, kom i forbindelse med de tyske messer. Siden fulgte deltagelse i Königsberg-messen i 1939 og 1940. Foruten at Norge i 1940 deltok med en stor utstilling i Leipzigermessen og også deltok i messen i Wien samme år.

Siden Norge holdt seg så lenge borte fra messen i Leipzig, og dermed også den europeiske sentral for pelshandelen, hvor landet har store interesser, trenger de spørsmål seg i forgrunnen om Norge hittil hadde tatt sikte på en tilknytning til det europeiske økonomi-rum, og om Norge oppfylte betingelsene for en tilknytning til dette rum.

For å vurdere Norges stilling riktig, må man ta i betraktning at Norge i årene 1937 til 1939, altså i de årene da man gikk til anskaffelse av lagre i tilfelle av en krig, hadde importoverskudd på 400—500 millioner kroner. Ja, selv i normale år som 1935 og 1936 utgjorde importoverskuddet henholdsvis 200 mill. og 250 mill. kr. Disse importoverskudd kunde Norge betale med valuta som blev innbragt av skibsfarten.

Valutaoverskuddene blev altså ikke anvendt til en sund utbygging av det norske næringsliv og mobilisering av de hjemlige produktionskrefter, men blev betalt ut til bekvemme innkjøp i utlandet av livsviktige varer, blandt annet matvarer, men ved siden av dette blev valutaen i stor utstrekning brukt til innkjøp av alle slags luksusvarer hvorved levestandarden for et visst befolkningslag steg til uvanlige høider.

Hvor usunde de økonomiske forhold var i Norge før tyskernes nødvendvunge besettelse av landet, viser

som er st
av korn o
betale den
som er i
må Norge

Den se
sig utenn
lære å kj
folk men
og skikker
rer med h
tat på det
han være
menligne s
perste f
konkurren
Hvad de
ningsreise
lige formi
monsterm
hele folks
mer erfai
fra hele v
og indust
frem sine
man ikke
setningsma
man invit
kende til
eget land

inntrykk og nye erraringer
den besøendes øine ruller ham, men arbeidet i
en hel verden av arbeid og ham, og så lenge det
finnelser og håndferdighet de han ikke få tid t
kjøperen åpnes de allsidig til tross for at fori
ligheter for å tilfredsstille bara var hjertelig o
lands behov, og ved å besø han ikke la være å
lands utstillingsrum, vil merket godt kunde

følgende kjensgjerninger:

Norges rikdom på vannkraft er tilstrekkelig til for det første å erstatte det tidligere kullforbruk med elektrisitet, og for det annet til eksport av hvite kull. Denne rikdom ble imidlertid ikke frigjort i tilstrekkelig grad. Dessuten blev, på grunn av den englandsvennlige politikk, valutaoverskudd anvendt til import av kull fra England.

På grunn av de britiske kapitalanbringelser lå grubedriften nede. Derved blev eksportindustrien hemmet i uhyre grad og kunne ikke holde tritt med konkurransen på verdensmarkedet.

I treindustrien blev det drevet rovdrift, da skogene ikke var gjenstand for planmessig forstvirksomhet.

Særlig kritisk var stillingen for fiskeriene. Bortsett fra de utilstrekkelige lønninger, var fiskeriene i det hele ulønnsomme. Avsetningsvanskelighetene før krigen kunde bare overvinnes ved at den norske stat betalte tilskudd for fiskeeksporten. I dag er det også på dette område blitt en total forandring. Det tyske rike og de andre kontinentale land kan nå overta hele overskuddet av de norske fiskerier til regningssvarende priser, så at statstilskudd til prisregulering ikke lenger er nødvendig.

Med ophevelsen av gullfoten i det europeiske rum, må nå Norge slå inn på nye veier for handelspolitikken og dermed også for utenrikshandelen. Norge kan nå bare betale sin import med en tilsvarende eksport. Jeg vil sammenligne Norge med en rik mann, som foruten en arv av rike naturherligheter også har fått sig overlatt en pen driftskapital. I stedet for å anvende denne driftskapital til å heve verdien av sin eiendom, har denne rike mann levd på kapitalen, og dette er kommet gode og dårlige naboer til gode, bare ikke ham selv.

Efterat kongen tok med sig hele den norske gullbeholdning på sin flukt, er det norske folk plutselig stillet overfor nødvendigheten av å betale hele sin import med eksport. Det må med andre ord drive en sund byttehandel.

Berøvet sin gulldekning, må det rike Norge nå begynne forfra igjen med oppbyggingen av sitt næringsliv. Det betyr at Norge må innstille sig på å utnytte sine hjemlige hjelpemidler, som hittil har ligget nede dels på grunn av tilknytningen til England, og da spesielt skibsfarten, og dels på grunn av de liberale metoder som ikke tok hensyn til hele folket. Den norske økonomi var fanget i gull-lenker.

Det er riktig at de store historiske avgjørelser i verden hittil har vært avgjort utenfor Norge, og for det meste også uten dets deltagelse, men i selve denne kjensgjerning ligger også den sannhet at Norge mer enn noe annet såkalt neutralt land er blitt økonomisk ufritt. Norge er nettop et land som er sterkt henvist til innførsel av korn og førmidler. For å kunne betale denne innførsel i et Europa som er frigjort for gull-lenkene, må Norges utførsel økes.

Den som vil drive en planmessig utenrikshandel må imidlertid lære å kjenne ikke bare land og folk men også mentaliteten, seder og skikker i de land som konkurrerer med ham om det samme resultat på det samme felt. Videre må han være i stand til å kunne sammenligne sine egen produksjons ypperste frembringelser med sine konkurrenters fra andre land. Hvad de enkelte kjøpmenns forretningsreiser betyr for deres personlige formål, det betyr deltagelse i mønstermessen i Leipzig for det hele folks næringsliv. Her strømmer erfaringer og frembringelser fra hele verdens teknikk, håndverk og industri sammen. Ved å vise frem sine beste produkter, opnår man ikke bare å skaffe sig det avsetningsmarked man søker, men man inviterer samtidig den besøkende til engang å komme til ens

sert i Norge. Leipzig-messen er imidlertid den store formidler av det europeiske handelssamkvem, og i denne er Norge nå mer interessert enn noensinne. Deltagelse på de tyske messer er en tvingende nødvendighet for Norge. For Norge har idag en anledning som det ikke hadde før til å arbeide for sine utenlandske forbindelser på lang sikt. Med sin tilknytning til det europeiske marked kjemper Norge for noe annet eller mindre enn å konsolidere sin økonomiske fred, så det kan bli istand til å utnytte landets rikdommer og ved et sunt varebytte med Europa sikre avkastning for sitt arbeid selv i krise- og krigstider.

merksomme selger få øine på nye veier for sin produksjon og dens avsetning. Akkurat som ens personlighet er avgjørende for hverving av en kunde, vil også den besøkende av en messe enten han optrer som kjøper eller selger få sine inntrykk gjennom de deltagende lands og folks representasjon.

Norge kan vise den besøkende noe ganske spesielt. Jeg kan ikke her komme nærmere inn på klippfiskeeksporten og sildeoljefremstillingen, skjønt denne er av stor betydning for Norge også ernæringsmessig sett. For mig synes i denne forbindelse produktene fra den norske hjemmeindustri å være in-

ske tekstil-industri. På den ene side er man gått igang med cellulfabrikasjonen og på den annen en øking av saueholdet.

På grunn av spørsmålet, må utbyggingen av pelsdyravlen sees i nøieste sammenheng med en økning i avkastningen av fisk og sild. Uten tvil leverer pelsdyravlenn de takknemligste eksportvarer, og nettop sølv- og platinaskinnene vil trekke mange messebesøkende til den norske utstilling.

For Leipzig-messens norske besøkere vil den oppgave å lære å kjenne Tysklands fremskritt på kunststoff-fremstillingens områder og prøve dens anvendelighet i sitt

I treindustrien blev det drevet rovdrift, da skogene ikke var gjenstand for planmessig forstvirksomhet.

Særlig kritisk var stillingen for fiskeriene. Bortsett fra de utilstrekkelige lønninger, var fiskeriene i det hele ulønnsomme. Avsetningsvanskelighetene før krigen kunde bare overvinnes ved at den norske stat betalte tilskudd for fiskeeksporten. I dag er det også på dette område blitt en total forandring. Det tyske rike og de andre kontinentale land kan nå overta hele overskuddet av de norske fiskerier til regningssvarende priser, så at statstilskudd til prisregulering ikke lenger er nødvendig.

Med ophevelsen av gullfoten i det europeiske rum, må nå Norge slå inn på nye veier for handelspolitikken og dermed også for utenrikshandelen. Norge kan nå bare betale sin import med en tilsvarende eksport. Jeg vil sammenligne Norge med en rik mann, som foruten en arv av rike naturherligheter også har fått sig overlatt en pen driftskapital. I stedet for å anvende denne driftskapital til å heve verdien av sin eiendom, har denne rike mann levd på kapitalen, og dette er kommet gode og dårlige naboer til gode, bare ikke ham selv.

Efterat kongen tok med sig hele den norske gullbeholdning på sin flukt, er det norske folk plutselig stillet overfor nødvendigheten av å betale hele sin import med eksport. Det må med andre ord drive en sund byttehandel.

Berøvet sin gulldekning, må det rike Norge nå begynne forfra igjen med oppbyggingen av sitt næringsliv. Det betyr at Norge må innstille sig på å utnytte sine hjemlige hjelperkilder, som hittil har ligget nedeldels på grunn av tilknytningen til England, og da spesielt skipsfarten, og dels på grunn av de liberale metoder som ikke tok hensyn til hele folket. Den norske økonomi var fanget i gull-lenker.

Det er riktig at de store historiske avgjørelser i verden hittil har vært avgjort utenfor Norge, og for det meste også uten dets deltagelse, men i selve denne kjensgjerning ligger også den sannhet at Norge mer enn noe annet såkalt neutralt land er blitt økonomisk ufritt. Norge er nettop et land som er sterkt henvist til innførsel av korn og førmidler. For å kunne betale denne innførsel i et Europa som er frigjort for gull-lenkene, må Norges utførsel økes.

Den som vil drive en planmessig utenrikshandel må imidlertid lære å kjenne ikke bare land og folk men også mentaliteten, seder og skikker i de land som konkurrerer med ham om det samme resultat på det samme felt. Videre må han være i stand til å kunne sammenligne sine egen produksjonsypørste frembringelser med sine konkurrenters fra andre land. Hvad de enkelte kjøpmenns forretningsreiser betyr for deres personlige formål, det betyr deltagelse i mønstermessen i Leipzig for det hele folks næringsliv. Her strømmer erfaringer og frembringelser fra hele verdens teknikk, håndverk og industri sammen. Ved å vise frem sine beste produkter, opnår man ikke bare å skaffe sig det avsetningsmarked man søker, men man inviterer samtidig den besøkende til engang å komme til ens eget land for å søke og finne nye inntrykk og nye erfaringer. For den besøkendes øine rulles det op en hel verden av arbeid og flid, oppfinnelser og håndferdigheter. For kjøperen åpnes de allsidigste muligheter for å tilfredsstille sitt eget lands behov, og ved å besøke andre lands utstillingsrum, vil den op-

sert i Norge. Leipzig-messen er imidlertid den store formidler av det europeiske handelssamkvem, og i denne er Norge nå mer interessert enn noensinne. Deltagelse på de tyske messer er en tvingende nødvendighet for Norge. For Norge har idag en anledning som det ikke hadde før til å arbeide for sine utenlandske forbindelser på lang sikt. Med sin tilknytning til det europeiske marked kjemper Norge for noe annet eller mindre enn å konsolidere sin økonomiske fred, så det kan bli istand til å utnytte landets rikdommer og ved et sunt varebytte med Europa sikre avkastning for sitt arbeid selv i krise- og krigstider.

merksomme selger få øine på nye veier for sin produksjon og dens avsetning. Akkurat som ens personlighet er avgjørende for hverving av en kunde, vil også den besøkende av en messe enten han optrer som kjøper eller selger få sine inntrykk gjennom de deltagende lands og folks representasjon. Norge kan vise den besøkende noe ganske spesielt. Jeg kan ikke her komme nærmere inn på klippfiskeeksporten og sildeoljefremstillingen, skjont denne er av stor betydning for Norge også ernæringsmessig sett. For mig synes i denne forbindelse produktene fra den norske hjemmeindustri å være interessantere da man her kommer inn på det håndverksmessige begrep. Således har sølv- og kunstsmedarbeidene nokså like stor betydning for eksporten som de smakfulle strikkearbeider og sportsstoffene av høiverdig norsk ull. Det skal her nevnes at alt settes inn for å stimulere den nor-

ske tekstil-industri. På den ene side er man gått igang med cellulfabrikasjonen og på den annen en øking av saueholdet.

På grunn av spørsmålet, må utbyggingen av pelsdyravlen sees i næieste sammenheng med en økning i avkastningen av fisk og sild. Uten tvil leverer pelsdyravlende takknemligste eksportvarer, og nettop sølv- og platinaskinnene vil trekke mange messebesøkende til den norske utstilling.

For Leipzig-messens norske besøk vil den oppgave å lære å kjenne Tysklands fremskritt på kunststoff-fremstillingens områder og prøve dens anvendelighet i sitt eget land, bli den mest nærliggende.

Et besøk på de tyske messer er således til stor berikelse for alle de deltagende. Messen i Königsberg bringer Norge i direkte forbindelse med Sovjet-Samveldet, Kina og Mandsjukuo. Messen i Wien har gjort Balkan-landene interes-

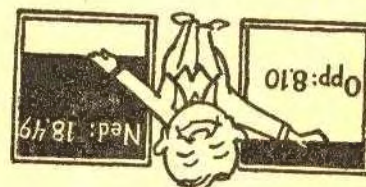
under Mulighetene tagelse

En artikkel i „Neu-

I en særutgave i anledning den nettop åpnete vårmesse i Leipzig offentliggjør det offisielle partiorgan for Gau Sachsen „Neue Leipziger Tages-Zeitung“ i dag følgende artikkel av Reichskommissar Terboven, som ledd i en artikkelserie under mottoet: Kontinentet vokser frem til en økonomisk enhet.” Norges økonomi under omformning.

veit neppe aktuell på våre kanter, und-
varnskeilig opstille; således er Vejles ut-
tillier. Noen generell løsning lar sig
på den måten som de lokale forhold
ledes løses trafikproblemerne overalt
folk nå med motorbåter i gatene. Så-
I Vejle, som er i Danmark, kjører

SPORTSKRONIKK.
at har klart oss med kvartuller.
når vi som bruker skråbakk i alle
med halvpakker
sammelig klare sig
røketobakk får
Folk som bruker

har lånt bort bøker til).

spellingenger mer enn med realite-
en politikk som regnet med fore-
så den negang vil måtte bote for
at den lille og tapre nasjon og-
dessverre meget som tyder på
sin ulykkelige allierte. Det er
løftet en lilletinger for å redde
ansporet Hellas til dette opgjør
Tykia, uten at de makter som
strofalt nederlag i krigen mot
Smyrna. Det førte til et kata-
om hjelp prøvet å sikre sig
gen, da det med britisk tilslagn
blokade, og etter fredsslutnin-
blev truet med av den engelske
de under verdenskrigen, da det
har hatt en tragisk skjebne på-
mellem to stormakter. Hellas
innlemet som Hellas nu ligger

som er sterkt henvist til innførsel
av korn og førmidler. For å kunne
betale denne innførsel i et Europa
som er frigjort for gull-lenkene,
må Norges utførsel økes.

Den som vil drive en planmes-
sig utenrikshandel må imidlertid
lære å kjenne ikke bare land og
folk men også mentaliteten, seder
og skikker i de land som konkurre-
rer med A — ja — ja visst, sa Tom
tat på dmen bad likesom om undskyld
han værfor at han var så sen i opfat-
menlignen, og så gikk det plutselig op-
perste iam at det visst ikke var noen
konkurrense bare et svar på spørsmål
Hvad den hvordan det gikk med Ro-
ningsreisg musikken. Han var rystet
lige for gode manerer i forbindelse
mønster medfødt godhet gjorde at han
hele folle nå, heller, men forsøkte å
mer ert en bro mellom sin og Rogers
fra hele n. Og selv om han var rystet
og indu hans langvarige erfaring som
frem sitningsmann ikke la ham få lov
man ikke miste balansen ved denne
setningslen på kontakt. Det var til på
man in han sa:

kende t. Hvad er Fra Diavolo?
eget lar Det er en operette vi har spilt
inntrykk hun dovent.
den bes Roger spilte hovedrollen.
en hel v
finnelse
kjøpere
ligheter
lands b
lands u

sert i Norge. Leipzig-messen er
imidlertid den store formidler av
det europeiske handelssamkvem, og
i denne er Norge nå mer interes-
sert enn noensinne. Deltagelse på
de tyske messer er en tvingende
nødvendighet for Norge. For Nor-
ge har idag en anledning som det
ikke hadde før til å arbeide for
sine utenlandske forbindelser på
lang sikt. Med sin tilknytning til
det europeiske marked kjemper
Norge for noe annet eller mindre
enn å konsolidere sin økonomiske
fred, så det kan bli istand til å
utnytte landets rikdommer og ved
et sunt varebytte med Europa sik-
re avkastning for sitt arbeid selv i
krise- og krigstider.

Julius Jørgen m: 35
11 feb. 1941

„Deutsche Polar- zeitung“ utkom- met i Tromsø.

(NTB). I Tromsø utkom lørdag den 8. februar den første utgave av „Deutsche polarzeitung“ som utgis av „Deutsche Zeitung in Norwegen“. Den nye avis kommer 6 ganger om uken og er bestemt for Finnmark og Troms. I lederartiklen i den første utgaven pekes på at det er første gangen i pressens historie at det er utgitt en tysk polaravis. Det fremheves videre at avisens oppgave er den samme som „Deutsche Zeitung in Norwegen“'s med det i tillegg at den skal komme særlig inn på ting som skjer i Nord Norge. „Deutsche Polarzeitung“ vil særlig interessere sig for Nord-Norge og arktiske forhold, denne del av Europa hvor berømte arktiske forskere har virket og satt så meget inn for videnskapen og menneskeheten slik som bøker og skrifter forteller.

Dertil kommer at avisen har til oppgave å gi de tyske tropper som ligger stasjonert langt fra Oslo oppe i nord raskere beskjed om de store politiske og militære hendelser i vår tid og å bringe meldinger fra hjemmet så fort som mulig.

Fritt Folk nr. 31.
6 Feb. 1941.

som sport å svelte ihjel tyskere efter verdenskrigen, mot det franske folk. Tyskland holder som bekjent store deler av Frankrike besatt, og Frankrike er som Norge blokert av England. Det er den gamle allierte fra både verdenskrigen og denne krig som svinger sultens svepe over Frankrike. Hva gjør så Tyskland?

For noen uker siden sendte Tyskland 100,000 tonn poteter, det er 100 millioner kilo, til bruk for befolkningen i Paris, og 50 millioner kg. settepoteter til Frankrike. Nylig erklærte de tyske myndigheter sig villig til å levere 100 millioner kg. sukker og 50 millioner kg. poteter til. Det stilles til forføining for det besatte og det ubesatte Frankrike efter som behovet er.

Grunnen til at det er nødvendig å levere disse levnedsmidler, er at englenderne så sitt snitt til å ødelegge store deler av Frankrikes reserver av levnedsmidler, før de rømte sin vei.

Arsaken til denne opførsel er klar. Man vilde forsøke å lokke tyskerne til å levere ut mat av sine lagre, for på den måte å skjerpe virkningene av blokaden. Man ofret franskmennene for denne usikre beregnings skyld. Tyskerne kunde jo si at det var dem helt uvedkommende om fienden stelte sig slik at han ikke hadde mat.

Men Tyskland hjelper, og på tross av at Tyskland selv har en streng sukkerrasjonering og efter de engelske meldinger å dømme er på sultedødens rand, deler det med Frankrike — og selvsagt også med de andre okkuperte områder. Det er nasjonalsocialisme overført til det mellomfolkelige samliv.

„Barbarene“

Hos deler av det norske folk synes det å råde adskillig begrepsforvirring om Tysklands forhold til Norge. London radio har som bekjent hatt det travelt med å fortelle alle som gider å høre at tyskerne spiser oss ut av landet. Det bote-middel som anvises mot denne forferdelige trusel er å støtte England, dermed skal denne menneskehetens velgjører blokere landet så grundig at vi ikke seigpines, men sulter ihjel hurtigst mulig.

Hvad er så det faktiske forhold? Ganske enkelt det at et land som har okkupert et annet som det er i krig med, ikke har nogen som helst plikt til å hjelpe dette landet med å skaffe mat til befolkningen, men at det tvert i mot er det okkuperte lands plikt å underholde okkupasjonstroppene. Da de allierte tropper i sin tid, efter verdenskrigen, hadde besatt deler av Tyskland, og i lang tid efter at freden var gjenoprettet blokerde landet, benyttet de alle muligheter til å sulte ihjel tyskere. Det er tyve millioner for mange av dem, sa Clemenceau. Den britiske politiker, Cecil, som hadde ansvaret for ut-sultningen, fikk fredsprisen av det norske storting for noen år siden.

Det som skjer i vårt eget land, er det øiensynlig ingen av de engelskgale som har forutsetning for å kunne bedømme. La oss da i stedet se på hvorledes tyskerne i dag optrer mot det folket som drev det

7
Fritt Folk nr. 22
27 januar 1941.

Norge i smeltedigelen.

Der Reichskommissars stilling og de norske statsråders forhold under utøvelsen av sin embedsgjerning.

En inngående utredning om Norges plass i det nye Europa.

Av Reichskommissar Terboven.

I siste nr. av det verdifulle og internasjonalt kjente tyske tidsskrift «Europäische Revue» finner vi nedenstående høist interessante artikkel av Reichskommissar Terboven om «Nyordning og samarbeide i Norge».

bare — som det uigjendrivelig fremgår av tall-løse dokumenter — kommer de felles engelsk-franske krigsplaner om en hurtig besettelse av visse deler av Norge i forkjøpet, — disse planer som den norske regjering så på med velvilje.

(Forts. side 12.)

2. De tyske tropper betrådte ikke — som det tydelig fremgår av den tyske riksregjerings memoranvar blitt opnevnt av presidenten og medlemmene av Høiesterett, ifølge proklamasjon av 15. april, og betrodde opgaven å holde regjeringsapparatet igang. Dette forvaltningsutvalg var et upolitisk organ, en rent faglig innretning som skulde holde det norske forvaltningsapparat igang. Det var ikke dets oppgave og det var heller ikke istand til å utøve en politisk funksjon²⁾. Men det norske folk kunde ikke i en tid, da en grunnleggende nyordning forberedtes i dets indre og i hvilken, utenfor de norske grenser, politiske

avgjørelser av modnede og nøyaktige avgjørelser, gi av kongen statsråd. Enhver kommande berettiget av sitt embede mindelig bindende bestemmelse rekke utfoldet prinsipp: føre missariske statmen av sitt er ninger rettsn Verordning også forandret tilføielser til En særbestemt grunnloven forordning. Reichskomm norske lovbl kommer att

1) Das Reichskommissariat für die besetzten norwegischen Gebiete umfasst die drei Hauptabteilungen: Verwaltung, Volkswirtschaft und Volksaufklärung und Propaganda, sowie acht untergeordnete Ämter, nämlich Bergen, Hamarfest, Harstad, Haugesund, Kirkenes, Kristiansand, Stavanger og Trondheim.

2) Se i denne forbindelse en artikkel av dr. Rolf Schiedermaier, overregjeringsråd hos Reichskommissar für die besetzten norwegischen Gebiete: «Die staatsrechtliche Entwicklung in Norwegen» i desemberheftet av «Deutsches Monatshefte in Norwegen» (Oslo 1940).

1) Se «Verordnungen für die besetzten norwegischen Gebiete», Oslo, nr. 6 av 1. 10. 1940.

2) Se Verordnungsblatt a. a. O. og Schiedermaier a. a. O.

Vi er midt oppe i en tid som fører med sig avgjørelser av uanet rekkevidde. Avgjørelser som tegner Europas ansikt helt fra grunnen av og binder dets utvikling for århundrer i fullstendig nye, fast bestemte baner. Denne kjensgjerning gjelder ikke bare for det europeiske kontinent i sin helhet, men for alle, også de enkelte deler, altså også for landet mellom Nordsjøen og Ishavet, dette landet som hadde sin skjebnetime den 9. april 1940. Det av liberalisme pregede og i mellomtiden temmelig tøyede begrep «nøytralitet» tålte ikke det historiske øieblikks pust. Norge blev kastet inn i smeltedigelen, hvor så mangt et folk i løpet av sin historie ofte er blitt smeltet om.

To hovedkjensgjerninger må man holde klart for sig, når man vil tale om utviklingen i Norge og om den omveltende statslig-politiske og økonomisk-industrielle nyopbygging i løpet av det året som er gått.

1. De militære operasjoner som blev innledet av den tyske hær, makt i Norge den 9. april, vilde jo

statsrettslige utdannelse — det er vår faglige funnet en form

som setter det istand til å opfylle de mangesidige opgaver som det blir stillet innenfor rammen av det samlede Europas utvikling.

2. De tyske tropper betrådte ikke — som det tydelig fremgår av den tyske riksregjerings memorandum av 9. april — norsk jord i fiendtlig sinnelag. Denne grunnleggende innstilling har ikke forandret sig inntil idag.

Tyskland føler sig ikke som seierherre i Norge. Tvertimot er det blitt sine forutsetninger tro, nemlig å møte det norske folk på den vennskapelige forståelses vei og kunne komme til et samarbeide med det. Retningslinjen for den fremtidige utvikling av forholdene mellom våre to folk, grunner sig på den fundamentale kjensgjerning, at det tyske folk ser i det norske et folk av samme rase og samme blod.

Ennu mens kamphandlingene pågikk i Norge, blev på forordning av Der Führer, Rikskommissariatet for de besatte områder i Norge opprettet, for hvilket jeg fikk i oppdrag å ha ledelsen. I denne forordning blev Rikskommissarens rettsstilling fastlagt som følger: Der Reichskommissar ivaretar rikets interesser og er Der Führers politiske tillitsmann. Han er bæreren av den øverste regjeringsmyndighet og dermed på det civile område landets øverste mann (die oberste Spitze des Landes). Ved utøvelsen av sine rettigheter står hans egen øvrighet, das Reichskommissariat, forberedende og understøttende ved hans side¹⁾; forøvrig betjener han sig av de norske myndigheter. For politimessige forholdsregler forføier Reichskommissar også over tyske politiorganer.

Til dette skal det straks fremheves at der Reichskommissar ikke akkurat har overtatt ledelsen av landet, men bare prinsipielt innskrenker sig til å gi råd og veiledning (å beskjefte sig med råd og tilskyndelser — durch Rat und Anregung tätig zu werden) og utøver sin opsikt bare forsåvidt som det er nødvendig for ivaretagelsen av det tyske rikets umiddelbare interesser.

Ved overtagelsen av mitt embede forefant jeg et norsk forvaltningsutvalg på syv medlemmer, som efter kongens, regjeringens og (et stort antall av) stortingsmennenes flukt var blitt opnevnt av presidenten og medlemmene av Høiesterett, ifølge proklamasjon av 15. april, og betrodd opgaven å holde regjeringsapparatet igang. Dette forvaltningsutvalg var et upolitisk organ, en rent faglig innretning som skulde holde det norske forvaltningsapparat igang. Det var ikke dets opgave og det var heller ikke istand til å utøve en politisk funksjon²⁾. Men det norske folk kunde ikke i en tid, da en grunnleggende nyordning forberedtes i dets indre og i hvilken, utenfor de norske grenser, politiske

avgjørelser av største rekkevidde modnedes og måtte komme til utførelse, gi avkall på en ledelse av sitt statsapparat, en ledelse som holdt tritt med de politiske omskiftelser som foregikk.

I min tale til det norske folk av 25. september har jeg derfor for første gang gjort bruk av mine rettigheter som bærer av den øverste regjeringsmyndighet i landet, da jeg slo fast at det hittidige kongehus og den til London flyktede regjering Nygaardsvold har mistet sin politiske betydning og aldri vil vende tilbake til Norge, da jeg samme dag oppløste de gamle politiske partier og samtidig av den norske nasjonale samlingsbevegelse — Nasjonal Samlings rekke utnevnte 13 kommissariske statsråder som ledere for de 13 norske departementer, d. v. s. landets ministerier, som samme dag overtok ledelsen av regjeringsfunksjonene.

*

De kommissariske statsråders oppgaver og rettigheter er nærmere bestemt i forordning av der Reichskommissar av 28. september 1940¹⁾. Av denne fremgår følgende statsrettslige stilling:

Reichskommissars stilling har ikke undergått nogen forandring. Han er fremdeles bæreren av den øverste regjeringsmyndighet og likeledes den som fullbyrder Der Führers vilje, som aldri har tilsiktet annet enn en fredelig løsning i Norge. Båret av en lignende idémessig grunnholdning står det likeoverfor ham som ansvarlig leder av de norske departementer, nordmenn som er enige med Reichskommissar i at man skal tilstrebe et forståelsesfullt samarbeide mellom de to land og folk.

Enhver av de 13 kommissariske statsråder er blitt overdratt den uinnskrenkede ledelse av sitt departement²⁾. Han er ansvarlig likeoverfor der Reichskommissar for den måte hvorpå han leder sitt departement. Den kommissariske statsråd er berettiget til i sitt ministerium å treffe de nødvendige forvaltningsavgjørelser innenfor rammen av de gjeldende rettsforskrifter. Dermed utvides også hans myndighet til å gjelde de avgjørelser som hittil tillå kongen statsrådene eller Stortinget. Enhver kommissarisk statsråd er videre berettiget til innenfor rammen av sitt embedsområde, å utstede almindelig bindende rettsforskrifter. I denne bestemmelse ligger i første rekke utfoldelsen av det nye grunnprinsipp: førerprinsippet. Den kommissariske statsråd kan, innenfor rammen av sitt embedsområde, gi forordninger rettsmessig virkning (durch Verordnung Recht setzen). Han kan også forandre bestående lover, gjøre tilføielser til dem eller opheve dem. En særbestemmelse gjelder da, når grunnloven blir berørt av en slik forordning. I slike tilfeller fordrer Reichskommissars samtykke. Det norske lovblad «Norsk Lovtidende» kommer atter ut i sin oprindelige

(Forts. neste side.)

1) Das Reichskommissariat für die besetzten norwegischen Gebiete umfasst die drei Hovedavdelinger: Forvaltning, folkeøkonomi og folkeoplysning og propaganda, såvel som åtte underliggende kontorer, nemlig Bergen, Hammerfest, Harstad, Haugesund, Kirkenes, Kristiansand, Stavanger og Trondheim.

2) Se i denne forbindelse en artikkel av dr. Rolf Schiedermaier, overregjeringsråd hos Reichskommissar für die besetzten norwegischen Gebiete: «Die statsrechtliche Entwicklung in Norwegen» i desemberheftet av «Deutsches Monatshefte in Norwegen» (Oslo 1940).

1) Se «Verordnungsblatt für die besetzten norwegischen Gebiete», Oslo, nr. 6 av 1. 10. 1940.

2) Se Verordnungsblatt a. a. O. og Schiedermaier a. a. O.

G. A. IVERSEN
 RADIO — LYSPEJLER
 BATTERIER
 TLF. 17440 BERGEN
 Kg. Oscarsgt. 11.

Kontortid 9-4
 Tannlekner ALFRED JOHANNESSEN
 Tannlekner ALFRED JOHANNESSEN
 Tannlekner ALFRED JOHANNESSEN

Tanninnsettning.
 Alle siste ayheter i gebisser.
 Tanninnsettning ALFRED JOHANNESSEN

Samme hus som Kafe Bergenhus
 RØNTGEN — STRANDKALBY

L. ØSTBY
 1ste kl. skreddertorvelling.
 Lager av stoff og forsaker.
 Torvalm. 4 Telf. 15301.

som konserver og er kunngjørelsesblad for statsrådenes forordninger.
 En annen rettighet som også tilkommer enhver av de kommissariske statsråder, er retten til å utnevne stillingsmenn. For utnevnelsen av øvrighetspersoner eller utnevnelsen av høiere embedsmenn i ministeriene fordres dog Reichskommissars samtykke. Det bør dog fremheves at domstolenes uavhengighet ikke berøres av innsettelsen av de kommissariske statsråder, eller de rettigheter som hver enkelt av dem har fått. Utøvelsen av benådningsretten over dommer som er felt av de norske domstoler tilligger også de kommissariske statsråder.

Disse omfattende rettigheter medfører full ansvarlighet for enhver av de kommissariske statsråder, innenfor hans samlede embedsområde. Denne ansvarlighet består likeoverfor Reichskommissar, som innehaveren av den øverste regjeringsmyndighet, den gjelder også likeoverfor det norske folk, hvis talsmann enhver av de kommissariske statsråder er, hver på sit område, og for hvilket han også er forpliktet til å sette inn sin fulle kraft, sin beste viden og innsikt under utøvelsen av sine embedsplikter.

Gjennom denne statsrettslige utvikling har Norge — det er vår faste overbevisning — funnet en form som setter det istand til å opfylle de mangesidige oppgaver som det blir stillet innenfor rammen av det samlede Europas utvikling.

Vereinigt mit „NORDISCHE PRESSE-KORRESPONDENZ“, „NORDISCHER PRESSEDIENST“, „DEUTSCH-SCHWEDISCHER PRESSEDIENST“, „OSTSEE-PRESSE-KORRESPONDENZ“

Herausgegeben vom REICHSKONTOR der NORDISCHEN GESELLSCHAFT in Lübeck

Schriftleitung: DR. WALTER ZIMMERMANN, Lübeck und ALEXANDER FUNKENBERG, Berlin
Anschrift: LÜBECK, Haus der Nordischen Gesellschaft, Breite Str. 50, Ruf: 26698 und 26628

REICHSKONTOR BERLIN: Berlin-Schmargendorf, Kranzer Straße 7, Ruf: 897151

Abdruck nur nach vorheriger Vereinbarung gestattet. Postscheck: Nordische Verkehrs-G.m.b.H., Hamburg Nummer 42834

18. Jahrgang der Pressedienste der Nordischen Gesellschaft in Lübeck

Nr. 13

LÜBECK-BERLIN, 13. April 1940

Das Memorandum der deutschen Reichsregierung an Norwegen und Dänemark

DNB. Berlin, 9. April.

Die Deutsche Reichsregierung hat der norwegischen Regierung folgendes Memorandum übermittelt:

Entgegen dem aufrichtigen Wunsche des deutschen Volkes und seiner Regierung, mit dem englischen und französischen Volke in Frieden und Freundschaft zu leben, und trotz Fehlens jedes vernünftigen Grundes zu einem gegenseitigen Streit, haben die Machthaber in London und Paris dem deutschen Volke den Krieg erklärt.

Mit der Entfesselung dieses von ihnen seit langem vorbereiteten, gegen den Bestand des Deutschen Reiches und die Existenz des deutschen Volkes gerichteten Angriffskrieges haben England und Frankreich den Seekrieg auch gegen die neutrale Welt eröffnet.

Indem sie zunächst unter völliger Missachtung der primitivsten Regeln des Völkerrechts versuchten, die Hungerblockade gegen deutsche Frauen, Kinder und Greise zu errichten, unterwerfen sie zugleich auch die neutralen Staaten ihren rücksichtslosen Blockademassnahmen. Die unmittelbare Folge dieser von England und Frankreich eingeführten völkerrechtswidrigen Kampfmethoden, denen Deutschland mit seinen Abwehrmassnahmen begegnen musste, war die schwerste Schädigung der neutralen Schifffahrt und des neutralen Handels. Darüber hinaus aber versetzte dieses englische Vorgehen dem Neutralitätsbegriff an sich einen vernichtenden Schlag.

Deutschland seinerseits ist gleichwohl bestrebt gewesen, die Rechte der Neutralen dadurch zu wahren, dass es den Seekrieg auf die zwischen Deutschland und seinem Gegner liegenden Meereszonen zu beschränken suchte. Demgegenüber ist England in der Absicht, die Gefahr von seinen Inseln abzulenken und gleichzeitig den Handel Deutschlands mit der neutralen Welt zu unterbinden, mehr und mehr darauf ausgegangen, den Seekrieg in die Gewässer der Neutralen zu tragen. In Verfolg dieser echt britischen Kriegführung hat England in immer steigendem Masse unter flagrantem Bruch des Völkerrechts kriegerische Handlungen zur See und in der Luft auch in den Hoheitsgewässern und Hoheitsgebieten Dänemarks und Norwegens vorgenommen.

Deutschland hat diese Entwicklung von Beginn des Krieges an vorausgesehen. Es hat durch seine innere und äussere Wirtschaftspolitik den Versuch der britischen Hungerblockade gegen das deutsche Volk und die Abschnürung des deutschen Handels mit den neutralen Staaten zu verhindern gewusst.

Dies liess in den letzten Monaten immer mehr den völligen Zusammenbruch der britischen Blockadepolitik zu Tage treten.

Diese Entwicklung sowie die Aussichtslosigkeit eines direkten Angriffes auf die deutschen Westbefestigungen und die in England und Frankreich stetig wachsende Sorge von den erfolgreichen deutschen Gegenangriffen zur See und in der Luft, haben in letzter Zeit in erhöhtem Masse dazu geführt, dass beide Länder versuchen, mit allen Mitteln eine Verlagerung des Kriegsschauplatzes auf das neutrale Festland in und ausserhalb Europas vorzunehmen. Dass England und Frankreich hierbei in erster Linie die Territorien der kleinen europäischen Staaten im Auge haben, ist, der britischen Tradition entsprechend, selbstverständlich. Ganz offen haben die englischen und französischen Staatsmänner in den letzten Monaten die Ausdehnung des Krieges auf diese Gebiete zum strategischen Grundgedanken ihrer Kriegführung proklamiert.

Die erste Gelegenheit hierzu bot der russisch-finnische Konflikt. Die englische und französische Regierung haben es in aller Öffentlichkeit ausgesprochen, dass sie gewillt waren, mit militärischen Kräften in den Konflikt zwischen der Sowjetunion und Finnland einzugreifen und dafür das Gebiet der nordischen Staaten als Operationsbasis zu benutzen. Allein der entgegen ihren Wünschen und Erwartungen erfolgte schnelle Friedensschluss im Norden hat sie gehindert, schon damals diesen Entschluss durchzuführen. Wenn die englischen und französischen Staatsmänner nachträglich erklärt haben, dass sie die Durchführung der Aktion von der Zustimmung der beteiligten nordischen Staaten ab-

hängig machen wollten, so ist das eine grobe Unwahrheit. Die Reichsregierung hat den dokumentarischen Beweis dafür in Händen, dass England und Frankreich gemeinsam beschlossen hatten, die Aktion durch das Gebiet der nordischen Staaten gegebenenfalls auch gegen deren Willen durchzuführen.

Das Entscheidende ist aber folgendes: Aus der Haltung der französischen und englischen Regierung vor und nach dem sowjetrussisch-finnischen Friedensschluss und aus den der Reichsregierung vorliegenden Unterlagen geht einwandfrei hervor, dass der Entschluss, Finnland Hilfe gegen Russland zu bringen, darüber hinaus noch weiteren Plänen dienen sollte. Das dabei von England und Frankreich in Skandinavien mit verfolgter Ziel war und ist vielmehr:

1. Deutschland durch die Besetzung von Narvik von seiner nördlichen Erzfuhr abzuschneiden und
2. durch diese Landung englisch-französischer Streitkräfte in den skandinavischen Ländern eine neue Front zu errichten, um Deutschland flankierend von Norden her angreifen zu können.

Hierbei sollen die Länder des Nordens den englisch-französischen Truppen als Kriegsschauplatz dienen, während den nordischen Völkern nach alter englischer Ueberlieferung die Uebernahme der Rolle von Hilfs- und Söldnertruppen zugedacht ist. Als dieser Plan durch den russisch-finnischen Friedensschluss zunächst durchkreuzt worden war, erhielt die Reichsregierung immer klarer davon Kenntnis, dass England und Frankreich bestimmte Versuche unternahmen, um ihre Absichten alsbald in anderer Form zu verwirklichen. In dem ständigen Drang, eine Intervention im Norden vorzubereiten, haben denn auch die englische und französische Regierung in den letzten Wochen ganz offen die These proklamiert, es dürfe in diesem Kriege keine Neutralität geben, und es sei die Pflicht der kleinen Länder, sich aktiv am Kampf gegen Deutschland zu beteiligen. Diese These wurde durch die Propaganda der Westmächte vorbereitet und durch immer stärker werdende politische Druckversuche auf die neutralen Staaten unterstützt. Die konkreten Nachrichten über bevorstehende Landungsversuche der Westmächte in Skandinavien häuften sich in letzter Zeit immer mehr. Wenn aber überhaupt noch der leiseste Zweifel an dem endgültigen Entschluss der Westmächte zur Intervention im Norden bestehen konnte, so ist er in den letzten Tagen endgültig beseitigt worden: die Reichsregierung ist in den Besitz von einwandfreien Unterlagen dafür gelangt, dass England und Frankreich beabsichtigen, bereits in den allernächsten Tagen überraschend bestimmte Gebiete der nordischen Staaten zu besetzen.

Die nordischen Staaten haben ihrerseits den bisherigen Uebergriffen Englands und Frankreichs nicht nur keinen Widerstand entgegengesetzt, sondern selbst schwerste Eingriffe in ihre Hoheitsrechte ohne entsprechende Gegenmassnahmen geduldet.

Die Reichsregierung muss daher annehmen, dass die Königlich Norwegische Regierung die gleiche Haltung auch gegenüber den jetzt geplanten und vor ihrer Durchführung stehenden Aktionen Englands und Frankreichs einnehmen wird. Aber selbst wenn die Königlich Norwegische Regierung gewillt wäre, Gegenmassnahmen zu treffen, so ist die Reichsregierung sich darüber im klaren, dass die norwegischen militärischen Kräfte nicht ausreichen würden, um den englisch-französischen Aktionen erfolgreich entgegenzutreten zu können.

In dieser entscheidenden Phase des dem deutschen Volke von England und Frankreich aufgezwungenen Existenzkampfes kann die Reichsregierung aber unter keinen Umständen dulden, dass Skandinavien von den Westmächten zum Kriegsschauplatz gegen Deutschland gemacht und das norwegische Volk, sei es direkt oder indirekt, zum Krieg gegen Deutschland missbraucht wird.

Deutschland ist nicht gewillt, eine solche Verwirklichung der Pläne seiner Gegner untätig abzuwarten oder hinzunehmen. Die Reichsregierung hat daher mit dem heutigen Tage bestimmte militärische Operationen eingeleitet, die zur Besetzung strategisch wichtiger Punkte auf norwegischem Staatsgebiet führen werden. Die Reichsregierung übernimmt damit während dieses Krieges den Schutz des Königreiches Norwegen. Sie ist entschlossen, von jetzt ab mit ihren Machtmitteln den Frieden im Norden gegen jeden englisch-französischen Angriff zu verteidigen und endgültig sicherzustellen.

Die Reichsregierung hat diese Entwicklung nicht gewollt. Die Verantwortung hierfür tragen allein England und Frankreich. Beide Staaten verkünden zwar heuchlerisch den Schutz der kleinen Länder. In Wahrheit aber vergewaltigen sie diese, in der Hoffnung, dadurch ihren, gegen Deutschland gerichteten, täglich offener verkündeten Vernichtungswillen verwirklichen zu können.

Die deutschen Truppen betreten den norwegischen Boden daher nicht in feindseliger Gesinnung. Das deutsche Oberkommando hat nicht die Absicht, die von den deutschen Truppen besetzten Punkte als Operationsbasis zum Kampf gegen England zu benutzen, solange es nicht durch Massnahmen Englands und Frankreichs hierzu gezwungen wird. Die deutschen militärischen Operationen verfolgen vielmehr ausschliesslich das Ziel der Sicherung des Nordens gegen die beabsichtigte Besetzung norwegischer Stützpunkte durch englisch-französische Streitkräfte.

Die Reichsregierung ist überzeugt, dass sie mit dieser Aktion zugleich auch den Interessen Norwegens dient. Denn diese Sicherung durch die deutsche Wehrmacht bietet für die skandinavischen Völker die einzige Gewähr, dass ihre Länder nicht während dieses Krieges doch noch zum Schlachtfeld und zum Schauplatz vielleicht furchtbarster Kampfhandlungen werden.

Die Reichsregierung erwartet daher, dass die Königlich Norwegische Regierung und das norwegische Volk dem deutschen Vorgehen Verständnis entgegenbringen und ihm keinerlei Widerstand entgegensetzen. Jeder Widerstand müsste und würde von den eingesetzten deutschen Streitkräften mit allen Mitteln gebrochen werden und daher nur zu einem völlig nutzlosen Blutvergiessen führen. Die Königlich Norwegische Regierung wird deshalb ersucht, mit grösster Beschleunigung alle Massnahmen zu treffen, um sicherzustellen, dass das Vorgehen der deutschen Truppen ohne Reibung und Schwierigkeiten erfolgen kann.

In dem Geiste der seit jeher bestehenden guten deutsch-norwegischen Beziehungen erklärt die Reichsregierung der Königlich Norwegischen Regierung, dass Deutschland nicht die Absicht hat, durch ihre Massnahmen die territoriale Integrität und politische Unabhängigkeit des Königreiches Norwegen jetzt und in der Zukunft anzutasten.

Das gleiche Memorandum hat die Königlich Dänische Regierung erhalten.

Reichsminister von Ribbentrop erläutert die deutschen Massnahmen zum Schutze der Neutralität Dänemarks und Norwegens

Der Reichsminister des Auswärtigen v. Ribbentrop gab folgende Erklärung ab:

„Der gestrige englisch-französische Einbruch in die norwegische Neutralität bedeutet den flagrantesten Rechts- und Neutralitätsbruch, der denkbar ist. Er reiht sich würdig an die Reihe unzähliger derartiger englischer Neutralitätsverletzungen von der Beschiessung Kopenhagens im Jahre 1807 durch die englische Flotte bis zum heutigen Tage. Der Einbruch Englands und Frankreichs auf norwegisches Hoheitsgebiet kam für Deutschland nicht überraschend. Wie Sie aus der Note der Reichsregierung an die norwegische und dänische Regierung gehört haben, ist das Ziel Englands und Frankreichs, Deutschland von seinen nördlichen Erzzufuhren abzuschneiden und in Skandinavien einen neuen Kriegsschauplatz zu errichten, um Deutschland von der Flanke, von Norden aus, anzugreifen. Der gestern erfolgte Einbruch in die Territorialgewässer durch Minenlegung und warnungslose Versenkung der gesamten Küstenschiffahrt durch England und Frankreich ist erst der erste Teil des der Reichsregierung bekannten britischen Planes. Der zweite Teil sollte nach der Reichsregierung vorliegenden Informationen unmittelbar darauf durchgeführt werden. Er bestand in der Besetzung ganz Skandinaviens, das heisst Dänemarks, Norwegens und auch Schwedens, denn nur durch diese Besetzung Schwedens wären England und Frankreich in der Lage gewesen, Deutschland von den schwedischen Erzzufuhren abzuschneiden. Die englisch-französischen Truppen sollten dann auf dem schnellsten Wege in Skandinavien nach Süden vorstossen und von Norden nach Deutschland einfallen. Bereits seit einiger Zeit hat die Reichsregierung Nachricht, dass sich auf dem gesamten Gebiet Norwegens englische und französische General- und Admiralstabsoffiziere zur Feststellung und Vorbereitung von Landungsplätzen und zur Planung des Vormarsches nach Süden befinden.“

Die Reichsregierung war bereits über die Pläne seit längerer Zeit im Bilde, der Welt aber kommt erst jetzt, nach dem ohne Warnung erfolgten Einbruch in das neutrale Norwegen, der ganze ungeheuerliche Zynismus und die Brutalität, mit der England und Frankreich hier im friedlichen Norden einen neuen Kriegsschauplatz gegen Deutschland aufrichten wollten, mit seiner ganzen Tragweite zum Bewusstsein. In der englisch-französischen Note an die norwegische Regierung vom 8. April wird ein neues internationales Recht proklamiert, wonach einem Kriegführenden das Recht zusteht, eine Aktion zu unternehmen, die der durch die ungesetzliche Handlung des Feindes geschaffenen Lage gerecht wird. Diese These haben wir uns zu eigen gemacht: England hat Skandinavien vergewaltigt, und auf diesen internationalen Rechtsbruch hat nunmehr heute der Führer die entsprechende Antwort erteilt: Die deutsche Wehrmacht wird dafür sorgen, dass sich nunmehr, während dieses Krieges, in Norwegen und Dänemark kein Engländer oder Franzose mehr blicken lässt. Deutschland hat damit die Länder und Völker Skandinaviens vor der Vernichtung bewahrt und wird nunmehr bis zum Kriegsende für die wahre Neutralität im Norden einstehen.“

Der Reichsaussenminister schloss seine Erklärung mit den Worten: „Ich bin der Überzeugung, dass dieser Schritt des Führers einen alterhrwürdigen Teil Europas vor dem sicheren Untergang und der absoluten Vernichtung, die unseren englischen und französischen Feinden offensichtlich gleichgültig sind, bewahrt hat.“

Die Berichte des Oberkommandos der Wehrmacht

Berlin, 9. April

Das Oberkommando der Wehrmacht gibt folgende Sondermeldungen bekannt:

Um dem im Gang befindlichen britischen Angriff auf die Neutralität Dänemarks und Norwegens entgegenzutreten, hat die deutsche Wehrmacht den bewaffneten Schutz dieser Staaten übernommen. Hierzu sind heute morgen in beiden Ländern starke deutsche Kräfte aller Wehrmachtsteile eingerückt bzw. gelandet. Zum Schutze dieser Operationen sind umfangreiche Minensperrgebiete gelegt worden.

Am Dienstag früh haben deutsche motorisierte Truppen und Panzerkräfte die deutsch-dänische Grenze bei Flensburg und Tondern überschritten und sind im Vormarsch über Apenrade und Esbjerg nach Norden.

Im Morgengrauen sind deutsche Truppen im Kleinen Belt bei Mittelfahrt gelandet und haben sich in den Besitz der dortigen Beltbrücke gesetzt.

Deutsche Seestreitkräfte sind im Grossen Belt eingedrungen und haben Truppen in Korsör und Nyborg gelandet.

Von Warnemünde kommend, sind Truppen und ein Panzerzug mit der Fähre in Gjedser gelandet und haben von dort den Vormarsch nach Norden angetreten. Gleichzeitig wurde die Brücke Vordingborg im Südteil der Insel Seeland besetzt.

Deutsche Truppen sind im Morgengrauen in Kopenhagen gelandet. Die Zitadelle und die Rundfunkstation wurden besetzt. Seit 8 Uhr befindet sich die ganze Stadt in deutscher Hand.

Berlin, 10. April (Durch Funk)

Das Oberkommando der Wehrmacht gibt bekannt: Im Westen keine besonderen Ereignisse.

Die militärischen Massnahmen zum Schutz der Neutralität von Dänemark und Norwegen wurden am 9. April von starken Einheiten des Heeres, der Kriegsmarine und der Luftwaffe unter dem Oberbefehl des Generals der Infanterie von Falkenhorst, von Seestreitkräften unter dem Befehl des Generaladmirals Saalwächter und des Admirals Carls und von zahlreichen Verbänden der Luftwaffe unter Führung des Generalleutnants Geissler in engster Zusammenarbeit durchgeführt.

Motorisierte Truppen und Panzerkräfte unter Führung des Generals der Flieger Kaupisch überschritten am Morgen die deutsch-dänische Grenze und besetzten in schnellem Vormarsch über Apenrade und Esbjerg planmässig Jütland. Vereinzelt kam es infolge mangelhafter Befehlsübermittlung an die dänischen Truppen zu kurzen Gefechten. Sie wurden durch Aufklärung der dänischen Befehlshaber über die Anordnung ihrer Regierung, keinen Widerstand zu leisten, beendet. Gleichzeitig mit der Besetzung von Jütland landeten im Zusammenwirken zwischen Heer, Kriegsmarine und Luftwaffe deutsche Truppen im Kleinen Belt bei Mittelfahrt, im Grossen Belt bei Korsör und Nyborg und in Gjedser zur Besetzung der Inseln. Kopenhagen wurde bereits in den frühen Morgenstunden kampfflos besetzt. Die Luftwaffe klärte während des ganzen Tages über Dänemark auf und sicherte den Vormarsch.

Bei der Besetzung der militärisch wichtigen Stützpunkte in Norwegen wurde an verschiedenen Stellen von der norwegischen Wehrmacht zunächst Widerstand geleistet, so vor allem bei Horten südlich Oslo und bei Kristiansand. Er wurde jedoch überall in vorbildlicher Zusammenarbeit der Wehrmachtsteile gebrochen. Die Forts im Oslo-Fjord wurden im Laufe des Tages niedergekämpft und zum Schweigen gebracht. U. a. sind Narvik, Drontheim, Bergen, Egersund, Kristiansund, Arendal und Oslo fest in deutscher Hand.

Die Kriegsmarine hat die ihr gestellte Aufgabe gelöst. Sie bestand darin, die Gesamtoperationen gegen die um ein vielfaches überlegenen britischen und französischen Seestreitkräfte zu sichern und die Transporte und Landungen unter vollem Einsatz zu ermöglichen.

Die Landung der deutschen Truppen ist an allen Stellen von Oslo bis Narvik gelungen, eine in der Seekriegsgeschichte bisher einzig dastehende Leistung.

Beim Einlaufen in die Häfen wurde von der Kriegsmarine anfänglicher Widerstand gebrochen. Vor Oslo brachten unsere Schiffe schwere Küstenbatterien zum Schweigen. Beim Niederkämpfen einer 28-Zentimeter-Batterie erhielt der Kreuzer „Blücher“ schwere Beschädigungen. Er stieß beim weiteren Vordringen auf eine von den Norwegern gelegte Sperre und ging durch mehrere Minentreffer verloren.

Der Kreuzer „Karlsruhe“ wurde nach Überwindung ähnlich starken Widerstandes in Kristiansund, nachdem er die Landung der Truppen sichergestellt hatte, schwer beschädigt und sank. Die Besatzungen beider Schiffe sind zum grössten Teil gerettet und an Land eingesetzt worden.

Die Seeoperationen sind noch im Gange. Erst nach ihrem Abschluss werden auch die den englischen und französischen Seestreitkräften von der deutschen Kriegsmarine zugefügten Verluste und Beschädigungen in vollem Umfang übersehen werden können.

Die von England vorgesehene Besetzung wichtiger norwegischer Stützpunkte sollte sofort im Anschluss an die Anlegung der Minensperre in den norwegischen Hoheitsgewässern stattfinden. Die deutsche Aktion ist diesem Versuch knapp um 10 Stunden zuvorgekommen.

Die zu diesem Einsatz bestimmten und von Aufklärern festgestellten britischen Seestreitkräfte und Transportschiffe wurden gestern in den späten Nachmittagsstunden von der deutschen Luftwaffe angegriffen und vernichtet geschlagen. Fast alle feindlichen Kriegsschiffe erhielten Volltreffer schweren Kalibers.

Im einzelnen wurden getroffen: 4 Schlachtschiffe mit je 2 oder 3 Bomben, 2 Schlachtkreuzer mit je einer Bombe, 2 schwere Kreuzer mit 2 bzw. einer Bombe, 1 schwerer Kreuzer wurde mit Bombentreffern in Brand gesetzt, 2 Transportschiffe wurden mit je einer Bombe belegt.

Jagdflierverbände sicherten die Unternehmungen durch Überwachung der Westküste Dänemarks und Norwegens, sowie die innere deutsche Heimat. Ein britisches Flugboot vom Typ Sunderland wurde abgeschossen. Die weitere Besetzung Norwegens schreitet schnell und planmässig fort.

Berlin, 10. April (Drahtmeldung)

Das Oberkommando der Wehrmacht gibt bekannt: Im Morgengrauen des 10. April versuchten englische Seestreitkräfte in Narvik einzudringen. Der Angriff wurde von den dort liegenden Einheiten der Kriegsmarine mit schweren Beschädigungen und Verlusten für die Engländer abgewiesen. Drei britische Zerstörer wurden vernichtet. Bei einem weiteren Zerstörer gibt die britische Admiralität schwere Beschädigungen und Kampfunfähigkeit zu. Am 8. April ist bei anderer Gelegenheit schon ein britischer Zerstörer versenkt worden.

Berlin, 11. April. (Durch Funk.)

Das Oberkommando der Wehrmacht gibt bekannt: Im Westen keine besonderen Ereignisse. Die Luftaufklärung über Mittel- und Nordfrankreich wurde trotz schwieriger Wetterlage und starker Abwehr fortgesetzt.

Am Nachmittag des 10. April sind deutsche Truppen auf Bornholm ohne Zwischenfälle gelandet. Im übrigen verlief der Tag bei den in Dänemark eingesetzten Einheiten der Wehrmacht ruhig.

In Norwegen wurden im Laufe des 10. April die von den deutschen Truppen erreichten Räume planmässig ausgebaut und erweitert. Elverum (25 Kilometer ostwärts Hamar) wurde in den Vormittagsstunden des 10. April besetzt. In Oslo herrscht Ruhe. Alle Befestigungen im Oslofjord sind in deutscher Hand, besetzt und wie auch die übrigen norwegischen Küstenbefestigungen zur Abwehr eingerichtet. Die norwegischen Wehrmachtsdienststellen in Oslo haben ihre Bereitwilligkeit erklärt, am Luftschutz gegen englische und französische Flieger aktiv teilzunehmen.

In Narvik haben, wie bereits gemeldet, englische Seestreitkräfte versucht, in den Hafen einzudringen. Bei der erfolgreichen Abwehr wurden drei feindliche Zerstörer vernichtet, ein Zerstörer schwer beschädigt (siehe besondere Meldung).

Die Verstärkung der deutschen Truppen in Norwegen vollzog sich planmässig. Entgegen den englischen Falschmeldungen sind Bergen und Drontheim fest in deutscher Hand. Angriffsversuche haben nirgends stattgefunden.

Die Luftwaffe führte am 10. April wiederum in verstärktem Umfang Luftaufklärung über der gesamten Nordsee durch und brachte wichtige Meldungen über Stand und Bewegungen feindlicher Seestreitkräfte.

Die zur bewaffneten Aufklärung eingesetzten Kräfte hatten infolge schlechter Sichtverhältnisse nur an zwei Stellen Gefechtsberührung mit dem Gegner. Ein britischer Zerstörer wurde durch Bomben schweren Kalibers getroffen, eine Flak- und eine Scheinwerferbatterie im Gebiet von Scapa Flow durch Bombeneinschläge ausser Gefecht gesetzt.

Britische Jagdflugzeuge griffen mehrmals deutsche Aufklärer ohne Erfolg an. Ein britisches Jagdflugzeug vom Muster Hawker-Hurricane wurde vor den Shetlands abgeschossen. Zwei eigene Flugzeuge werden vermisst. Jagdflierverbände überwachten Norwegen sowie die dänische Westküste und sicherten mit starken Kräften das norwegische Seeküstengebiet vor feindlichem Einflug. Feindliche Einflüge wurden lediglich über der norwegischen Westküste festgestellt, wo der mit deutschen Fliegertruppen belegte Flugplatz Stavanger durch einzelne britische Kampfflugzeuge im Tiefflug erfolglos angegriffen wurde.